Bat. Gen.
VI
462

REGLEMENT
OP DE EXERCITIËN
DER BEREDEN ARTILLERIE.

RUITERSCHOOL.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

VI 462
— NO. 2

REGLEMENT

OP DE

EXERCITIËN

DER

BEREDEN ARTILLERIE

RUITERSCHOOL.

(R. S.)

Uitgegeven op last van het Departement van Oorlog.

LANDSDRUKKERIJ — WELTEVREDEN

BIJ.
GENOOTSCHAP
VAN
K.E.N.W.

De adjudanten (opperwachtmeesters) -instructeur moeten het geheele reglement grondig kennen. De Eur. wachtmeesters moeten het reglement kennen, voor zoover het de uitvoering der Commando's betreft, en overigens blijken geven, dat het reglement door hen wordt begrepen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
Tanggal : 1-07-2010
Nomor Induk : 1396/PN-Mm/2008
BIB - ID : 0010-29576860
ITEM - ID : 00003826078
Asal : Museum Pusat

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

INHOUD.

	§	BLZ.
Inleiding	1	1

EERSTE LES.

Oefeningen benoodigd tot het bevestigen van den zit.

Algemeene beschouwingen over den zit.	10	5
Het onderwijzen van den zit	11	11
Het balspel	19	17
Het springen	24	20
Het voltigeeren	28	22

De zitoefeningen.

Op de deken	30	24
Op den zadel	41	29

TWEEDE LES.

De hulpen.

Algemeene beschouwingen over de hulpen	43	31
De been- en spoorhulpen	48	33
De teugelhulpen	53	36
De gewichts- en zithulpen	59	41

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ BLZ.

De hulpen die den recruut moeten worden onderwezen.

De voortdrijvende hulpen 63 44
Stilstaande in stap voorwaarts gaan. 44
In stap zijnde den draf aannemen .. 44
In draf zijnde het tempo uitstrekken. 44
De terugwerkende hulpen 64 44
In draf zijnde het tempo verkorten. 44
In draf zijnde in stap overgaan 44
In stap zijnde halt houden 44
Achterwaarts gaan 44
De hulpen voor het rijden op gebogen hoefslagen 66 47
De groote volte 47
De volte sluiten en openen 47
De keert- de heele en de halve wendingen 47
De hulpen voor den galop 67 48
De hulpen voor het overschenkelen .. 68 50
Het onderwijzen van de hulpen 69 50
De besturing met beide handen 70 51
De besturing met één hand 71 52
In stap aangaan en halt houden 73 54
In stap zijnde in draf en daarna weder in stap overgaan 74 54
Het rijden met aanleuning 75 55
Het rijden op afstanden 76 55
Het achterwaarts gaan 77 56
Het onderwijzen van den gebogen zit. 78 56
De groote volte 79 56

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

	§	BLZ.
De volte sluiten en openen	80	58
De keert-, de heele en de halve wendingen	82	59
De galop	83	59
Het overschenkelen	84	60

DERDE LES.

Toepassing van het geleerde bij het practisch rijden.

I. In de Rijbaan.

De besturing met beide handen	86	62
Het geleiden van de paarden	87	62
Het opstellen in de rijbaan bij den aanvang en het eindigen der oefeningen.	88	62
De houding aannemen	90	64
Het in beweging stellen	93	67
Het veranderen van hand	95	68
Het aannemen van de verschillende gangen	96	69
Van den stap tot den draf en van den draf tot den stap overgaan	97	69
Van den draf tot den sterken draf en van den sterken draf tot den draf overgaan	98	69
Uit den draf aanspringen in galop en van den galop tot den draf overgaan.	99	70
Gelederen- en gewonen afstand nemen.	100	70
Het halt houden	104	73

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

	§	BLZ.
Het weder aanmarcheeren	105	73
Het rusten	106	74
Het achterwaarts gaan, daarna halt houden of weder voorwaarts marcheeren	107	74
De groote volte	108	75
Het sluiten en het openen van de groote volte	109	76
De volte	110	77
De wendingen	111	77
Het afzonderlijk rijden	112	80
Het afzonderlijk rijden eindigen	114	81
Het overschenkelen	115	81
Het springen	116	82
De besturing met één hand	117	85

II. Buiten de Rijbaan.

Het afzonderlijk rijden	118	85
Het overwinnen van hindernissen	120	86
De sterke galop	121	88
Het Engelsch draven	123	90

Bewegingen ten doel hebbende een aantal opgezeten ruiters over eenigszins belangrijken afstand in rij en gelid te verplaatsen.

Opstelling	125	92
Aftellen	126	93
Opstijgen	127	93

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

	§	BLZ.
Afstijgen	128	94
Richten	129	95
Afmarschen met éénen, tweeën of vieren, het gelid in linie staande, voorwaarts en zijwaarts	130	96
Marsch in colonne	130	97
Van directie veranderen	132	98
De colonne doen halt houden en weder doen marcheeren	133	99
Veranderen van gang	134	100
Opmarcheeren tot tweeën of vieren in denzelfden gang	135	100
Afmarcheeren met éénen of tweeën in denzelfden gang	138	102
Opmarcheeren tot tweeën of vieren in verdubbelden gang	141	104
Afmarcheeren met éénen of tweeën in verdubbelden gang	143	105
Opmarschen voorwaarts	145	106
Opmarsch zijwaarts		106

Aanhangsel.

Voorbereidende en eigenlijke oefeningen in het terreinrijden voor reeds afgerichte ruiters en reeds afgerichte paarden.

a.	Algemeen	147	108
b.	Springoefeningen over een springboom, in de manege	151	110

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

	§	BLZ.
c. Springoefeningen in een kunstmatige hindernisbaan	152	111
d. Het eigenlijke terreinrijden	153	112
Aanwijzing omtrent het gebruik van martingalen	155	113

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

INLEIDING.

§ 1. Bij het onderwijs in het paardrijden is het aanvankelijk hoofdzaak den ruiter een goeden zit, geheel op evenwicht berustende, te doen verkrijgen.

Het verdere onderricht is geheel op het aanwezig zijn van den goeden zit gegrond.

§ 2. Bij de zitoefeningen kunnen nagenoeg alle paarden eener batterij worden gebruikt, met uitzondering van die, welke slaan of om andere redenen gevaarlijk zijn.

Zoodra tot het onderwijzen van de hulpen wordt overgegaan, kan alleen met vrucht gebruik worden gemaakt van goed gaande, aan gewone hulpen gehoorzamende paarden.

§ 3. Tot en met het onderwijzen der hulpen moet:

1e. Bij elke klasse recruten een volkomen afgericht ruiter op een rustig, goed gaand paard voorrijden.

2e. Gebruik worden gemaakt van een gesloten rijbaan.

§ 4. Zoolang de zitoefeningen duren, mogen den man nimmer teugels in de handen worden gegeven; men mag hem nimmer verbieden zich vast te houden.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 5. Vóór of nà elke rijles moet aan den man onderricht worden gegeven in de gymnastiek, minstens gedurende een half uur.

§ 6. De rijlessen moeten minstens drie kwartier duren, behalve de tijd voor het op- en afspringen of op- en afstijgen gevorderd.

§ 7. Als algemeene regel wordt aangenomen dat met het eenvoudige en gemakkelijke moet worden aangevangen, om geleidelijk tot het meer samengestelde en moeilijke over te gaan. Dit geldt zoowel voor de volgorde der oefeningen als voor de opklimming in élke oefening. Men mag bijv. niet overgaan tot het onderwijzen van hulpen, vóór dat de man een voldoend vasten zit verkregen heeft. Neemt men dit niet in acht dan zullen de groote nadeelen daarvan zich onmiddellijk doen gevoelen; nadeelen, waarvan de herstelling, zoo deze nog mogelijk is, in ieder geval veel meer tijd, oefening en moeite zal kosten, dan wanneer men niet ontijdig of te snel ware vooruitgegaan.

Voor iedere les van dit reglement, behalve de laatste, zal een minimum aantal oefeningen worden vastgesteld. Naar omstandigheden zal dit aantal kunnen worden vermeerderd.

In algemeenen zin zal worden aangegeven aan welke eischen de man moet voldoen, alvorens tot een volgend gedeelte mag of kan worden overgegaan.

Streng moet de hand er aan worden gehouden dat niet te spoedig tot een volgende les wordt

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

overgegaan, daar anders de voordeelen worden prijs gegeven, welke aan de in dit reglement voorgeschreven wijze van opleiden zijn verbonden.

§ 8. Aan het practisch onderricht zal het houden van theoriën gepaard gaan.

Men zal den man o. m. leeren dat men het paard verdeelt in:

1°. de voorhand, waaraan: het hoofd, de hals met de manen en kam, de schoft, de borst, de schouders en de voorbeenen;

2°. het lijf, waaraan: de rug, de ribben, de buik, de lenden en de flanken, en

3°. de achterhand, waaraan: het kruis, de heupen, de dijen, de billen, de staart en de achterbeenen;

dat de zijde van ruiter en paard, die gekeerd is naar het midden van de baan waarop gereden wordt, binnenzijde, de daaraan tegenovergestelde, buitenzijde wordt genoemd; waaruit van zelf is af te leiden wat door binnenhand, buitenteugel, enz. wordt verstaan;

dat men rechts (links) in de rijbaan is of op de R.- (L.-) hand rijdt, wanneer de R.- (L.-) zijde des ruiters naar binnen is gekeerd;

dat men in het algemeen door hoefslag verstaat de lijn, hetzij recht of gebogen, waarop het paard zich voortbeweegt, doch meer in het bijzonder nog, het voetspoor der paarden langs de zijden der rijbaan.

Volgen de achterbeenen den hoefslag der voorbeenen, zoo wordt het paard gezegd op één hoefslag te gaan; op twee hoefslagen

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

daarentegen gaat het, wanneer het zijwaarts treedt, zoodat de voor- en achterbeenen zich op afzonderlijke doch evenwijdige hoefslagen bewegen.

§ 9. Tegen het einde van de zitoefeningen wordt theorie gehouden over de hulpen en het aanbrengen daarvan; ieder man afzonderlijk wordt gewezen, hoe hij de hulpen moet aanbrengen, zoodat hij later in de rijbaan den onderwijzer goed kan begrijpen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

EERSTE LES.

OEFENINGEN BENOODIGD TOT HET BEVESTIGEN VAN DEN ZIT.

Algemeene beschouwingen over den zit.

§ 10. De houdingen, door het lichaam van een ruiter bij het rijden aangenomen, noemt men den zit.

Vereischten van den zit voor den ruiter zijn: zekerheid te paard, en mogelijkheid om op het paard te kunnen inwerken.

Dit laatste doet den zit afhankelijk zijn zoowel van bouw en geaardheid van het paard als van het doel, dat men telkens met dit inwerken beoogt. Zeer zeker is het wel mogelijk om doorloopend op alle paarden eenzelfden zit aan de nemen, maar van een g o e d r i j d e n der paarden kan dan geen sprake zijn.

De zit van den ruiter wordt goed genoemd, wanneer het paard onder alle omstandigheden naar wensch blijft gaan, want als de zit niet goed is, dan zal deze vroeg of laat op het goed gaan van het paard een nadeeligen invloed uitoefenen.

Hieruit volgt, dat de ruiter in staat moet zijn zijn zit naar ieder paard juist te regelen.

De goede zit maakt steeds, wanneer daarbij overbodige verdraaiingen en onachtzaamheden worden vermeden, op het onbevooroordeeld oog een aangenamen indruk; dit is een gevolg van

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

de zichtbare overeenstemming tusschen ruiter en paard. Die zit wordt aangenamer voor het oog naarmate de inwerking, welke het paard noodig heeft om de goede houding te bewaren, geringer is.

De gelijkvormigheid van zit, waarnaar bij bereden troepen moet worden gestreefd, hangt af van de dressuur der paarden. Hoe meer de paarden hierdoor in eenzelfde houding zijn gebracht, des te gelijkvormiger zal de zit kunnen zijn.

Wie echter een strenge gelijkvormigheid eischt, zonder rekening te houden met de houding en den graad van dressuur van ieder paard, doet dit ten koste van het arbeidsvermogen van zijn troep; slechts die troep, waarbij ieder man den goeden zit heeft voor het door hem bereden paard, bezit een goeden grondslag van geoefendheid. De zit van alle ruiters moet dus wel denzelfden stempel dragen, maar daarbij kan niet dezelfde gelijkvormigheid geëischt worden als bij de houding van een troep te voet.

De normale zit van den bereden soldaat is die, welke het normaal afgerichte krijgspaard den goed gebouwden, onbevreesden ruiter van zelf aangeeft, wanneer deze bij het rijden, noch streeft naar sierlijkheid, noch zijn houding verwaarloost.

Een normaal afgericht krijgspaard moet zich, wanneer de ruiter in zachte verbinding met het paard is, in alle gangen bewegen in: de onvoorwaardelijk bijgebrachte houding aan den teugel, met elastische rugwelving, en met goed geregelde werkzaamheid der achterhand.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Is de verbinding van den ruiter met het paard volkomen passief en meegaande, dan wordt geen storende werking op het bewegingsmechanisme uitgeoefend en hebben, door de bewegingen van het paard, die onwillekeurige inwerkingen plaats, welke voldoende zijn, om een goed gebouwd en afgericht paard blijvend in de juiste houding te doen gaan.

De verbinding van den ruiter met het paard kan alleen dan volkomen passief en meegaande zijn, wanneer de eerste zich nergens eenigen dwang aandoet, om zijn lichaam voorgeschreven of bevolen vormen te doen aannemen.

Behalve het verschil in paarden, is ook het feit, dat niet alle menschen gelijk gebouwd zijn, een reden, waarom het verkeerd is volkomen gelijkvormigheid van zit te eischen. De opleiding van de ruiters moet in het algemeen, evenals die van de paarden het resultaat zijn van een doelmatige gymnastiek.

Om den zit van den recruut te verbeteren tracht men hem door doelmatige oefeningen tot het ongedwongen aannemen van den gewenschten zit te brengen. Men trachte dit steeds zonder geweld te bereiken.

De verbinding van den ruiter met het paard is drievoudig; zij heeft plaats door middel van zijn zitvlak, van zijne beenen en van zijne handen.

Wanneer de handen door middel van de teugels in zachte verbinding zijn met den mond van het paard, zit de ruiter ongedwongen in den zadel, wanneer het bovenlijf rechtop gedragen wordt.

Het intrekken van den rug maakt den zit ge-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

dwongen, het krommen van den rug is een bewijs van onachtzaamheid.

Het hoofd wordt vrij gedragen op de recht gehouden wervelkolom, zoodat de ruiter om zich heen kan zien; hierbij mogen de nekspieren niet worden gespannen.

Het bovenlijf moet vóór- achter- en zijwaarts ongedwongen beweegbaar zijn.

Bij het aanbrengen van hulpen kan de eenigszins gewijzigde houding van het bovenlijf de inwerking van de handen en de beenen op nadrukkelijke wijze steunen.

De schouders worden noch naar voren, noch naar achteren gebracht.

De bovenarmen hangen loodrecht af en vormen ongeveer een rechten hoek met de onderarmen; de ellebogen mogen noch sterk aangesloten, noch van het lijf afgestoken worden.

Bij de besturing met twee handen worden deze gehouden zooals zij zich bij dezen stand der armen van zelf plaatsen en dus in het handgewricht niet gedraaid; zij worden zóóveel gesloten als het vasthouden der teugels eischt.

De teugels worden zoo lang genomen, dat de hand in voeling is met den mond van het paard.

Bij de besturing met één hand komt de vuist, ongeveer in dezelfde houding, doch vóór het midden van het lijf; de R. arm hangt ongedwongen af.

In het algemeen dienen de handen zooveel bewegelijk te zijn, als besturing en aanbrengen van teugelhulpen dit eischen; hierdoor kan de richting van boven en onderarmen veranderen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De daartoe verlangde bewegelijkheid in schouder-, arm- en handgewrichten moet zich evenwel beperken binnen de grenzen van het tot dit doel vereischte.

Willekeurige en onnoodige bewegingen van de armen of van andere deelen van het lichaam zijn in hooge mate af te keuren.

Het is van het grootste belang, dat armen en handen, enkele gelegenheden uitgezonderd, wanneer een bijzondere krachtsinspanning wordt vereischt, ongedwongen worden gehouden en de bewegingen van het paard volgen, want alleen daardoor zal het den ruiter mogelijk zijn de juiste oogenblikken voor zijn teugelwerking waar te nemen.

Van uit het bekken openen de dijen zich zoover, als de ribbenwelving van het paard vereischt; de beenen moeten zich ongedwongen en zacht tegen het paard aansluiten.

Zoowel voor de zekerheid van den zit als voor de mogelijkheid tot het goed aanbrengen der hulpen is het noodig, dat het been in ongedwongen toestand, waarbij het de bewegingen van het paard voelt en volgt, vlak langs het paardelijf afhangt, en met de inwendige vlakke zijde de voeling onderhoudt.

Daar deze ligging van het been alleen dan waarde heeft, wanneer zij geheel ongedwongen wordt aangenomen, moeten de gymnastische oefeningen ook daarop zijn gericht.

De zekerheid van den zit hangt af van het talent van den ruiter, om steeds met de bewe-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

gingen van het paard mede te gaan, en wordt zeer bevorderd door een ongedwongen vlak afhangen der beenen, waardoor de ruiter diep in den zadel en in vermeerderde voeling met het paard komt.

Bovendien maakt deze houding van de beenen het mogelijk om zich op sommige oogenblikken, door een vast aansluiten van dijen en knieën, een steun te verschaffen tot bevestiging van den zit bij zeer heftige bewegingen van het paard, of tot het aanbrengen van krachtige hulpen, wanneer de omstandigheden dit vorderen.

Van de knie af moet het been steeds gemakkelijk beweegbaar zijn, ten einde op het juiste oogenblik de vereischte hulpen te kunnen aanbrengen.

De bal van den voet rust in den beugel, die op zoodanige lengte moet zijn gegespt, dat hij een lang afhangen van het been niet belet en toch steun aan den voet geeft. De voet moet slechts met het gewicht van het been op den beugel rusten.

De hak, iets lager dan de punt van den voet, moet zich in den draf, in de tijdmaat van den gang op en neer bewegen. De voet moet ongedwongen worden gehouden.

Uit de meer of minder vlakke ligging van het been, welke alleen het resultaat mag zijn van oordeelkundig geleide zitoefeningen, volgt dan van zelf de houding van den voet.

Hoewel de ruiter op het commando: „geeft acht" den normalen zit moet aannemen, dient hem de vrijheid te worden gelaten om van zijn

PERPUSTAKAAN NASIONAL

lichaam het noodige gebruik te maken tot beheersching van zijn paard, en moeten hem dus afwijkingen worden toegestaan, voor zoover eigenaardigheden van zijn paard zulks medebrengen. Met dit commando wordt dus alleen bedoeld dat de man zich heeft te onthouden van alle bewegingen, die niet vereischt worden om zijn paard goed te rijden.

Het onderwijzen van den zit.

§ 11. Om het paard te kunnen berijden, moet de man in de eerste plaats leeren op het paard te zitten.

Ten einde het paard goed te berijden, moet de man leeren, daarop zóó te zitten, dat hij de vrije beschikking over alle lichaamsdeelen behoudt; slechts onder die voorwaarde zal hij zóó daadwerkelijk op het paard kunnen inwerken, als tot een goed berijden wordt vereischt.

Wanneer de ruiter zich met de beenen vastklemt zal hij daarmede geen hulpen kunnen aanbrengen en wanneer hij zich aan de teugels vasthoudt, kan hij noch met de handen hulpen aanbrengen, noch het bovenlijf vrij bewegen tot het aanbrengen van gewichtshulpen.

Bovendien zal hij hierdoor zijn paard onrustig maken en dikwerf aanleiding geven tot verzet.

De zekerheid van den zit hangt af van het vermogen van den ruiter om alle bewegingen van het paard te volgen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De goede ruiter moet dit, in het algemeen althans, kunnen doen zonder een steun noodig te hebben, want gebruikt hij hiertoe zijn handen of beenen, dan zal hij de vrije beschikking daarover ten deele missen.

Ook het vast aansluiten met de knieën heeft, indien dit voortdurend geschiedt, ongetwijfeld invloed op het goed gaan van het paard; want voor dit aansluiten moeten zekere spieren gespannen worden gehouden, waardoor de ruiter de bewegingen van het dier niet goed en ongedwongen zal kunnen volgen.

Ofschoon de ruiter ieder oogenblik de knieën vast moet kunnen aansluiten, mag dit toch in gewone omstandigheden niet plaats hebben.

§ 12. De recruut, die nog moet leeren het paard in zijne bewegingen te volgen, heeft hiertoe aanvankelijk een steun noodig. Geeft men hem de teugels in handen, dan zal hij zich natuurlijk daaraan vasthouden, en wanneer die steun hem nog niet voldoende is, zal hij zich ook met de beenen gaan vastklemmen. In dezen toestand heeft hij weinig kans zich de kunst van het evenwicht eigen te maken d. w. z. de kunst om het paard in zijne bewegingen te volgen.

Het dier, voortdurend gehinderd, zal hem dit door onregelmatige, stootende bewegingen moeilijk maken, waardoor het rijden den man tot een straf zal worden.

Men moet den pas beginnende dus een steun geven, die het paard niet hindert.

Dezen moet hij langzamerhand door verschil-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

lende oefeningen leeren ontberen. Bovendien trachte men de bewegingen van het paard zooveel mogelijk door hulpmiddelen te regelen en veerkrachtig te maken.

Het eerste wordt bereikt door aan de deken of den zadel een toestel te bevestigen, waaraan de man zich met beide handen zóó kan vasthouden, dat de houding van het bovenlijf hierdoor geen nadeeligen invloed ondervindt.

Een dergelijk toestel, bijv. een paar stevige Lr. handlissen aan den dekensingel of aan den voorboom bevestigd, is zeer gewenscht; wanneer het evenwel ontbreekt, dan vergunne men den man zich vast te houden aan het voorste gedeelte van de deken of aan den zadel.

Het tweede bereikt men door het aanbrengen van bijzetteugels.

Men handelt daardoor in het belang van den ruiter, wiens aanvankelijke angst en gebrek aan zelfvertrouwen op deze wijze spoedig zullen verdwijnen, en in het belang van het paard, omdat men dit de voortdurend onredelijke behandeling door handen en beenen van den ruiter bespaart, terwijl het in de gewenschte houding blijft gaan.

§ 13. De paarden voor de recruten bestemd moeten door geoefende ruiters tot dezen dienst worden voorbereid, door ze te gewennen om bijgezet in de verschillende gangen op afstanden achter elkander te gaan. Hierbij kan den geoefenden ruiters worden toegestaan, zoo noodig, de teugels voor een oogenblik in handen te nemen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 14. Het onderwijs begint op de deken (de dekensingel daarbij al dan niet van handlissen voorzien) daar deze den ruiter alle vrijheid laat, om aanvankelijk zijn evenwicht te leeren vinden in de houding, welke hem het gemakkelijkste is.

De paarden zijn opgetoomd en bijgezet, waarbij de bijzetteugel, nadat deze, aan de singels bevestigd en tusschen de voorbeenen van het paard gebracht is, aan een riem l. 0,40 M. bevestigd wordt, die de beide trensringen verbindt.

De schuifpassant der stangteugels wordt zoover naar voren geschoven en de trensteugels worden op zoodanige lengte samengeknoopt, dat, op den hals van het paard gelegd en aan weerszijden met gelijke bochten afhangende, het paard niet in de teugels kan stappen en de man ze desvereischt met gemak kan aannemen.

Het laatste mag echter alleen in zeer bijzondere gevallen plaats hebben. Zelfs als een paard de colonne verlaat, of in vollen galop doorgaat, bokt, enz., waarschuwe men den man zich goed vast te houden, maar vooral de teugels niet aan te vatten. Het is eene zaak van groot belang om den ruiter vertrouwen in zijn zit te leeren krijgen, onafhankelijk van de teugels.

Eenige helpers waarvoor aanvankelijk geoefenden, later ook recruten aangewezen worden stelt men te voet binnenwaarts langs den hoefslag op, om het te sterk afronden der hoeken te voorkomen; men lette er op dat deze manschappen de paarden niet verontrusten.

§ 15. Wat de gangen betreft, beginne men in

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

den regel met een kort drafje; kan men echter over goed ingegaloppeerde paarden beschikken, dan is een rustige galop te verkiezen. De eenigszins achteroverhellende zit, door den ruiter bij den galop onwillekeurig aangenomen, zal hem het spoedigste leeren om volkomen en met vertrouwen op zijn zitvlak te rusten en met de bewegingen van het paard mede te gaan. Zoodra dit doel bereikt is moeten langzamerhand ook in draf levendige, doch nimmer overijlde gangen gereden worden. Alleen op die wijze leert de ruiter op evenwicht rijden. Zoolang het aanbrengen van hulpen nog niet is onderwezen, geeft men den ruiters, die luie paarden berijden een stokje, om deze daarmee zoo noodig aan te drijven.

§ 16. Zoo spoedig mogelijk moet de galop worden aangenomen en het rijden van dien gang zooveel worden beoefend als zonder nadeel voor de paarden geschieden kan.

Alvorens den galop te laten aannemen worden de bijzetteugels eenige gaten korter gemaakt, waardoor de paarden dien gang spoediger aannemen en beter daarin blijven zullen.

Wanneer het paard van den geoefenden man aan het hoofd rustig aanspringt volgen de andere paarden, bij het uitstrekken van het tempo, al zeer spoedig in den gewenschten galop. Alvorens te laten galoppeeren moet de stalvroolijkheid der paarden zijn verdwenen.

Het tempo van de galop mag vooral niet kort zijn.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 17. Zoolang het evenwicht van den man niet voldoende in de verschillende gangen verzekerd is, moet hij zich, bij het verliezen er van, met de handen vasthouden, totdat het hersteld is.

Men mag hem dan ook volstrekt niet dwingen de handen los te laten, daar hij zich dan met de beenen zal vastklemmen.

Met de meeste zorg moet hiertegen worden gewaakt; het beste middel daartoe is, dat men den ruiter, zoowel stilstaande als in de verschillende gangen, de beenen van uit het heupgewricht voor- en achterwaarts laat zwaaien. Dit moet vooral in den laatsten tijd van de zitoefeningen op de deken veel worden beoefend.

Het vaste aansluiten met de knieën mag niet worden geleerd, vóórdat de man zonder die vaste aansluiting in de regelmatige gangen het evenwicht heeft leeren bewaren.

§ 18. Aanvankelijk mogen niet de minste aanmerkingen op de houding worden gemaakt.

Hoe scheef of krom de man ook gaat zitten, men sta hem toe de houding aan te nemen, waarin hij zich op zijn gemak gevoelt en zich zoolang vast te houden als hij goed vindt.

Zoodra hij, gelijk meestal na weinige dagen het geval is, zooveel vertrouwen heeft verkregen, dat hij uit eigen beweging, al is het dan ook slechts een oogenblik, in stap de handen durft loslaten, zal men tot de beoefening van het balspel te paard overgaan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het balspel.

§ 19. Het balspel dient om den man, door het opwerpen en opvangen van een gomlastieken bal en de daaraan noodzakelijk gepaard gaande bewegingen van het bovenlijf, gymnastische oefeningen te paard te laten verrichten, die veel beter aan het doel beantwoorden dan gymnastische oefeningen op commando.

§ 20. Iederen man wordt reeds na enkele dagen, zoodra hij zich niet meer voortdurend behoeft vast te houden, een gomlastieken bal in de hand gegeven van zoodanige afmeting, dat hij dezen met één hand kan vasthouden, doch bij het opvangen beide handen noodig heeft.

Is zijn zelfvertrouwen nog niet groot genoeg om beide handen los te laten, dan geeft men hem den bal in de eene hand, terwijl hij zich met de andere blijft vasthouden.

Deze oefening wordt in stap begonnen. Zoodra de ruiter de handen, al is het ook maar een oogenblik, durft los te laten, moet hij beginnen met den bal omhoog te werpen (eerst niet hooger dan 2 à 3 decimeter) en met beide handen op te vangen. Aanvankelijk is een eenvoudig laten rollen van den bal van de eene in de andere hand voldoende. Naarmate zijn vertrouwen toeneemt wordt het opwerpen meer beoefend.

Al zeer spoedig zal men hetzelfde in draf kunnen doen. Men veroorlove den man daarbij te gaan zitten zooals het hem goed dunkt, ook dwinge men hem volstrekt niet om den bal op te werpen,

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

daar hij zich dan met de beenen gaat vastklemmen. Hij moet dit geheel naar eigen verkiezing doen, zoodra hij zich voldoende in evenwicht gevoelt om het te kunnen wagen.

Naarmate het vertrouwen toeneemt, zal dit balspel in alle gangen vlijtiger beoefend en de bal hooger opgeworpen worden. Juist dit hoog opwerpen dwingt den ruiter telkens het bovenlijf uit te strekken en dit, bij het opvangen, in verschillende richtingen te buigen. Hij vergeet ten slotte als het ware, door de aandacht, die hij aan het balspel wijdt, dat hij te paard zit en leert aldus geheel onwillekeurig de bewegingen van het paard volgen.

Laat de man den bal vallen, dan make men hem daarvan geen verwijt, doch doe hem dien in den beginnen teruggeven en later toewerpen.

In dit balspel kan naderhand allerlei afwisseling worden gebracht, bijv. door de ruiters elkander den bal te laten toewerpen enz.

Het vereischte evenwicht wordt op deze wijze als van zelf verkregen en bevestigd, terwijl de houding, het uitstrekken van het bovenlijf enz. gaandeweg zullen verbeteren.

§ 21. De onderwijzer moet zich geheel onthouden van aanmerkingen op de houding van een of ander lichaamsdeel; hierdoor zullen de ruiters beter en spoediger vorderingen maken.

Wordt later met beugels gereden, dan kan het noodig zijn den man opmerkzaam te maken, dat hij den voet niet te ver in den beugel moet steken, doch alleen den bal van den voet daarop mag

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

laten rusten. Ook op het niet te ver naar buiten draaien van de punt van den voet dient de aandacht wel eens te worden gevestigd.

Door veelvoudige beoefening van het balspel wordt de goede zit in elk opzicht verzekerd.

Het komt soms voor, dat de ruiter schouders, handen en ellebogen niet zoo rustig houdt, als men wel zou wenschen. Om hem hierin te oefenen, laat men hem van tijd tot tijd den bal met beide handen zoo stil mogelijk boven den voorboom of den voorkant van de deken houden.

In het begin zal hij somtijds den bal uit een soort van angst te veel naar voren omhoog werpen; komt hierin niet spoedig verandering, dan moet men hem zeggen den bal recht omhoog te werpen. Het verdient zelfs aanbeveling hem den bal zóó te leeren opwerpen, dat hij bij het opvangen genoodzaakt is het bovenlijf achterover te buigen; men eische dit laatste echter niet gestreng, want is de zit nog niet voldoende verzekerd, dan zou de man achterover van het paard kunnen vallen.

§ 22. Mocht het aanschaffen of vernieuwen van groote gomlastieken ballen bezwaar opleveren, dan kunnen deze worden vervangen door ballen van linnen of gevlochten van gespleten rottan en gevuld met stroo, houtwol of een andere lichte stof. Gomlastieken ballen zijn echter te verkiezen.

§ 23. Het balspel wordt bij het springen over hindernissen niet beoefend.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het springen.

§ 24. Door het springen wordt den ruiter geleerd, bij plotseling voorkomende onregelmatige bewegingen van het paard den zit te bewaren.

Het juiste springen, waarbij nòch de ruiter in zijn zit, nòch het paard in zijn sprong worden gehinderd, is het beste bewijs van een goeden zit en van het talent van den ruiter, om het paard in alle onverwachte bewegingen te kunnen volgen.

§ 25. Zoodra de ruiters hun eersten angst hebben overwonnen en zich in rustige tempo's op hun gemak gevoelen, wordt een begin gemaakt met het springen over den boom; dit kan meestal reeds na de eerste 14 dagen van onderricht geschieden.

De paarden moeten goed in het springen geoefend zijn, terwijl met het springen niet moet worden begonnen, vóórdat de stalvroolijkheid is verdwenen.

De boom wordt op den grond gelegd; men laat de paarden er rustig overheen stappen en draven; daarna wordt de boom langzamerhand iets hooger en altijd z o o s t e v i g vastgehouden, dat de paarden er tegen stootende, dreigen te vallen. Wordt dit niet in acht genomen dan zullen deze niet meer op den boom letten.

De oefening geschiedt in colonne met gewone afstanden of op gelederen afstand.

Wanneer de ruiter bij het stappen en draven over den boom niet meer in zijn zit wordt gehinderd door de hoogere passen van het paard, wordt

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

de boom langzamerhand zoo hoog gehouden, dat het paard eindelijk een kleinen sprong moet maken om er over heen te komen. Naarmate van de vorderingen van den ruiter, wordt de boom hooger gehouden; men moet hierbij echter zeer geleidelijk te werk gaan.

Het tempo moet zoo gelijkmatig mogelijk blijven; zijn er paarden, die zich terughouden, dan kan de onderwijzer deze een weinig aanzetten. Dit mag echter nimmer kort vóór of gedurende den sprong geschieden, daar de paarden anders licht in de war geraken en kunnen vallen.

§ 26. De oefeningen in het springen worden uit den draf begonnen, daar dit gemakkelijker is dan uit den galop.

Aanvankelijk wordt de boom op eene geringe hoogte gesteld en langzamerhand tot 5 dM. verhoogd.

Voor den aanvang der springoefeningen worden de bijzetteugels losgemaakt. Het aantal sprongen per les bedraagt ± 10 per paard (Zie ook § 151).

§ 27. Wanneer de recruut door de beschreven oefeningen geleerd heeft, het paard in al zijne bewegingen te volgen, zoodat hij alles wat noodig is om onverwachte bewegingen voor zich onschadelijk te maken, onbewust sneller uitvoert dan de gedachte, dan zijn daarmede de volgende voordeelen verkregen:

1°. Hij zal vlug vorderingen kunnen maken;

2°. Hij zal gewapend zijn tegen onverwachte sprongen van zijn paard;

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

3e. Hij zal zijn volle aandacht kunnen wijden aan de besturing.

Het voltigeeren.

§ 28. Het doel van het voltigeeren is den man vlug en lenig te maken en zijn zelfvertrouwen te paard te verhoogen.

Het is opmerkelijk hoe vele ruiters met meer vertrouwen en in betere houding gaan zitten, wanneer zij een paar maal in draf en galop zijn afgesprongen; het is of hun daarmede de angst voor den val wordt ontnomen. Bovendien maakt het hem handiger bij een voorkomenden val.

§ 29. In de eerste rijles wordt reeds een aanvang gemaakt met het voltigeeren.

Daartoe doet men den man aan het einde van iedere les minstens tweemaal rechts en tweemaal links afspringen op de hierna beschreven wijze.

Gedurende de eerste dagen laat men daarbij de paarden vasthouden door helpers te voet, die daartoe vóór de paarden gaan staan.

Het afspringen aan de L. zijde geschiedt op de volgende wijze:

1e. De ruiter ontdoet de voeten van de beugels (wanneer met beugels wordt gereden).

2e. Hij neemt met de R. hand den voorboom of de deken ter hoogte van de schoft, en met de L. hand den lepel van den zadel of den achterkant van de deken stevig vast.

3e. Hij brengt het R. been over den hals van het paard, de R. hand een oogenblik loslatende om het been te laten voorbijgaan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

4°. Hij grijpt, de L. hand loslatende, met deze zoover mogelijk naar voren een vlok manen, tegelijk met voorwaarts gestrekte beenen afspringende, zoodat hij naast de voorbeenen van het paard komt te staan, waarna beide handen worden losgelaten.

Op overeenkomstige wijze wordt aan de R. zijde afgesprongen, waarbij handen en beenen in tegenovergestelde volgorde worden gebruikt.

Het heen- en terugbrengen van het been over den hals moet in het begin veelvuldig worden beoefend omdat dit, later in den gang niet goed uitgevoerd, gevaarlijk is.

Het been moet snel en hoog met sterk gebogen knie worden overgebracht, waarbij de voet zoo dicht mogelijk het lichaam van den ruiter nadert. Geschiedt het met een gestrekt been en slaat het paard op het zelfde oogenblik met het hoofd, dan loopt de ruiter groot gevaar achterover te vallen; om dit laatste te voorkomen moet hij zich in ieder geval te gelijkertijd met de L. (R.) hand stevig vasthouden.

Vervolgens wordt het afspringen in den gang beoefend, eerst in stap, dan in draf en in galop, en ten slotte in sterken draf. De man blijft na het afspringen naast het paard zonder het vast te houden, zijn gang regelende naar dien van het paard.

De onderwijzer doet daarna in stap gaan en halt houden.

Het opspringen geschiedt als in § 34 en wordt eveneens in de verschillende gangen beoefend.

Het op- en afspringen in onderscheidene gangen

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

heeft zoowel bij het rijden op de deken als op den zadel plaats en moet veelvuldig worden beoefend.

DE ZITOEFENINGEN.

Op de deken.

§ 30. Het aantal ruiters, dat tezamen wordt onderwezen, mag hoogstens 12 bedragen. Zij zijn gekleed in dagelijksche tenue, kwartiermuts en schoenen zonder sporen.

De paarden zijn opgedekend, opgetoomd en voorzien van zadelzitkussen en bijzetteugel als in § 14.

Bij het geleiden der paarden hangt de bijzetteugel met een groote bocht af.

§ 31. Tot het geleiden van de paarden worden de trensteugels over het hoofd gebracht en, vereenigd aan het uiteinde, met de volle L. hand, die ongedwongen langs de zijde wordt geplaatst, aangevat, terwijl de stangteugels over den hals blijven liggen, de schuifpassant zoover naar voren geschoven, dat de teugels aan beide zijden in een flauwe bocht afhangen. De ruiter gaat links naast het hoofd van het paard en vat met de R. hand de trensteugels dicht bij de kinkettingholte aan, de twee voorste vingers er tusschen, de twee laatste om den R. teugel geplaatst, de duim uitgestrekt op den L. teugel en de hand nagenoeg gesloten.

Indien het paard onwillig is voorwaarts te gaan, gaat de ruiter, ter zijde blijvende, vooruit zonder het aan te zien.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Is het paard daarentegen driftig, dan moet hij naast den schouder blijvende, door geven en nemen van de teugels en door de L. hand vóór den neus van het paard te brengen, het in bedwang trachten te houden. De werking van de teugels moet gevoeliger wezen wanneer het paard springt, doch mag nimmer met rukken gepaard gaan.

§ 32. Zijn de ruiters aldus op een gelid met 4* tusschenruimte opgesteld, dan is het

C°.:

1. Met éénen (links met éénen).

2. MARSCH.

Uitv.:

De ruiter van den R. (L.) vleugel gaat vooruit; de overige ruiters marcheeren opvolgend af, wanneer hun R. (L.) nevenman 6* van hen verwijderd is en begeven zich door halfrechts (halflinks) te maken achter hun voorman.

§ 33. In de rijbaan gekomen wenden de ruiters rechts en worden de paarden, met drie pas afstand achter elkander op den hoefslag geplaatst, de geoefende man aan het hoofd.

De onderwijzer nommert de ruiters van het hoofd naar den staart der colonne. Na het halt houden worden de trensteugels over den hals van het paard gelegd. In de trensteugels wordt een knoop gelegd, zoodat de paarden niet in de teugels kunnen stappen. De bijzetteugel wordt vastgegespt op zoodanige lengte dat het paard met een lagen, bijgebrachten neus kan afknabbelen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 34. De onderwijzer doet vervolgens de manschappen opspringen op het

C°.:

OPSPRINGEN.

Uitv.:

Ieder man plaatst zich, front makende naar zijn paard, tegenover de schoft, vat met de L. hand, halverwege den kam, een vlok manen, en plaatst de R. hand boven de schoft op de deken, den duim links, de vier vingers rechts. De man geeft zich daarna, zoo dicht mogelijk langs het paard, met een krachtigen sprong vlug en loodrecht op; de ellebogen worden omhoog gebracht, het bovenlijf niet voorover gebogen, de armen gestrekt, het hoofd opgericht, de lenden ingetrokken en de hielen aan elkander gesloten.

Daarop brengt de ruiter het R. been gestrekt, met de punt van den voet een weinig binnenwaarts, over het kruis van het paard, zonder het aan te raken, en zet zich zacht op de deken neder.

Hij laat daarna de handen los, en gaat natuurlijk zitten, de armen langs het lijf afhangende, of houdt zich zoo noodig, met de handen aan het voorste gedeelte van de deken vast.

Het opspringen in stap en draf geschiedt op overeenkomstige wijze, met dit verschil dat de ruiter vóór het opspringen met het paard medeloopt.

Het opspringen in galop geschiedt in het tempo van de beweging, waarbij de ruiter zich, vooruitspringende, met beide voeten moet afzetten.

Zoonoodig wordt de recruut gedurende de eerste dagen bij het opspringen geholpen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 35. Alvorens de colonne in beweging te stellen zal de onderwijzer er nadrukkelijk op wijzen, dat, wat er ook moge gebeuren, de ruiter uitsluitend moet trachten op zijn paard te blijven; hij mag zich hiertoe, zoolang als hij wil, met een of met beide handen vasthouden. In geen geval mag hij uit eigen beweging naar de teugels grijpen, zelfs niet als zijn paard wegstormt; slechts in enkele hoogst noodzakelijke gevallen mag dit geschieden, doch dan alleen op last van den onderwijzer.

§ 36. Het aannemen van de verschillende gangen geschiedt zonder commando; de onderwijzer geeft zulks zeggenderwijze aan. De geoefende man aan het hoofd neemt geleidelijk den gang en het tempo aan, en ziet toe, dat alle paarden volgen. Vooral het overgaan in kortere gangen moet vloeiend geschieden, opdat de paarden elkaar niet oprijden.

De recruten mogen geene hulpen aanbrengen.

Komt soms een paard naar binnen, dan brengt een der helpers het zoonoodig weder in de colonne terug.

Het onderricht wordt verder gegeven zooals in § 10—28 is voorgeschreven.

§ 37. Het voltigeeren moet veel worden beoefend; alle manschappen moeten stilstaande, in stap en in draf leeren op- en afspringen, en in galop afspringen.

Kan men over goed ingegaloppeerde paarden beschikken, dan moet ook het opspringen in galop worden beoefend.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 38. Het afspringen aan het einde der oefening, de colonne stilstaande, kan geschieden als in § 29 of wel op het

Co.:

AFSPRINGEN.

Uitv.:

De man plaatst de handen op dezelfde wijze als bij het opspringen.

Hij heft, op den R. arm steunende en de L. knie daarbij goed tegen het paard gedrukt houdende, het lichaam zooveel mogelijk op, brengt gelijktijdig het R. been gestrekt over het kruis van het paard, zonder dit aan te raken, plaatst het been naast het L., de hielen aan elkander gesloten en houdt het lichaam recht op, daarbij op de gestrekte armen steunende.

Hierop laat hij zich langs den L. schouder van het paard neder, met de punten van de voeten het eerst op den grond komende, daarbij een weinig in de knieën doorbuigende.

Tegelijkertijd laat hij de handen los en de armen langs het lijf afhangen, maakt een pas links, vat met de R. hand het paard bij de trensteugel, dicht bij de kinkettingholte aan als in § 31 en maakt links om.

Alvorens de paarden worden weggeleid, moet de bijzetteugel langer worden gemaakt, zoodat hij met een groote bocht afhangt.

§ 39. Het aantal zitoefeningen op de deken zal minstens 40 moeten bedragen.

§ 40. De zit is voldoende bevestigd, wanneer

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

de ruiter zoodanig met de bewegingen van het paard heeft leeren medegaan, dat hij bij het springen over den boom (5 d.M. hoog), geen behoefte meer gevoelt om zich vast te houden of met de beenen vast te knijpen.

Op den zadel.

§ 41. Het aantal ruiters en hunne kleeding, het opstangen en het bijzetten der paarden zijn als bij het rijden op de deken.

De paarden zijn opgezadeld, de zadels ontdaan van poetszakken en aanvankelijk van stijgbeugels, en stijgbeugelriemen.

De oefeningen worden op dezelfde wijze gehouden als bij het rijden op de deken werd voorgeschreven.

Het opspringen geschiedt als bij het rijden op de deken is aangegeven, doch bij het opspringen zoowel als bij het afspringen, wordt de R. hand op den voorboom geplaatst, terwijl bij het opspringen de ruiter zich zacht in den zadel zet.

Na minstens 10 zitoefeningen zonder beugels volgen minstens 20 oefeningen met beugels. Het minimum zitoefeningen is dus 70; eerst daarna mag tot het onderwijzen van hulpen worden overgegaan. Tot het rijden met sporen mag niet eerder worden overgegaan dan tegen het einde van de zitoefeningen op zadel zonder beugels.

Vooral gedurende de zitoefeningen op den zadel met beugels moet het voor- en achterwaarts brengen van de onderbeenen in de verschillende gangen worden beoefend; hierbij moet de beugel

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

met den bal van den voet worden medegenomen; bij het onderwijzen van de hulpen komt dit dadelijk te pas.

§ 42. Tot het beoefenen van de Tweede Les wordt niet overgegaan, vóórdat de ruiter een voldoend vasten zit heeft verkregen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

TWEEDE LES.

DE HULPEN.

Algemeene beschouwingen over de hulpen.

§ 43. Door hulpen verstaat men de middelen, waarvan de ruiter zich moet bedienen, om zijn wil aan het paard kenbaar te maken, het tot verschillende verrichtingen voor te bereiden en het daarbij zoo noodig te ondersteunen.

§ 44. Wanneer de ruiter, hetzij middellijk, hetzij onmiddellijk, een gewenschten invloed uitoefent op deelen van het lichaam van het paard, om daardoor óf deze, óf wel het geheele paard te beheerschen, dan noemt men die verrichtingen „inwerkingen".

In overeenstemming met de drievoudige verbinding van ruiter en paard zijn ook de inwerkingen van drieërlei aard. Met het zitvlak en het daarop rustend bovenlijf wordt onmiddellijk op den rug van het paard ingewerkt; met de armen en handen door middel van de teugels op de voorhand; met de beenen of juister uitgedrukt, met de onderbeenen op de naar de achterhand gaande bewegingsspieren en daardoor op de achterhand.

Uit den aard der zaak zijn de inwerkingen van de onderbeenen voortdrijvend, die van de handen terugwerkend, die van het bovenlijf regelend en ondersteunend.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Alleen door een juist doen samenwerken van de drie soorten van inwerking zal men het paard volkomen kunnen bescheerschen.

§ 45. De ruiter, die door zijn wijze van zitten met de bewegingen van het paard medegaat, oefent onwillekeurig daardoor op die bewegingen eene zekere mate van „inwerking" uit.

Deze „inwerking", hoewel voor het oningewijde oog nauwelijks waarneembaar, heeft een voordeeligen invloed op gang en houding en is bij het goed ingereden paard zelfs voldoende, om het onder normale omstandigheden naar eisch te doen gaan.

Door de opvolgende passen of sprongen van het paard maken de armen en beenen, indien zij ongedwongen worden gehouden schommelingen in het tempo der beweging, en hierdoor werkt de ruiter juist op die oogenblikken, waarin het betrokken achterbeen of de beide achterbeenen voorwaarts gaan, met de teugels en onderbeenen op het paard in.

Deze natuurlijke en onwillekeurige inwerkingen zijn vingerwijzingen, hoe de ruiter moet handelen, wanneer hij door opzettelijke inwerkingen naar een of ander doel streeft.

§ 46. Alleen op paarden, die op zich laten „inwerken" kan men den ruiters hulpen onderwijzen, die werkelijk „inwerkingen" zijn. Zulke paarden kunnen alleen door goede dressuur verkregen worden.

Indien men bij het rijkunstig onderricht der

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

recruten niet over paarden beschikt, die naar eisch op zich laten „inwerken", is het noodzakelijk dat de onderwijzer hiermede rekening houdt.

§ 47. Gehoorzaamt een paard, door onvoldoende dressuur, niet aanstonds aan de voorgeschreven hulp, dan moet de onderwijzer blijven eischen dat dezelfde hulp op dezelfde wijze opnieuw wordt aangebracht, en dat dit zoo lang wordt herhaald, totdat het paard de bedoeling van den ruiter heeft begrepen.

Hieraan moet met de meeste gestrengheid de hand worden gehouden.

De onderwijzer mag zich dus nimmer tevreden stellen met de bereiking van het doel, wanneer dit niet wordt verkregen door de daarvoor vastgestelde hulpen.

Ruwheid en geweld moeten ten allen tijde worden vermeden.

De been- en spoorhulpen.

§ 48. Men moet den ruiter de been- en de spoorhulpen leeren, die hij moet aanbrengen om zijn paard voor- en zijwaarts te doen gaan, om het den gang te doen versnellen en de verschillende gangen te doen aannemen, om één of beide achterbeenen, stilstaande of in den gang, tot een verder ondertreden aan te zetten en om het zijwaarts afvallen van de achterhand te beletten.

§ 49. De beenhulpen worden aangebracht door één of door beide onderbeenen met gelijkmatige

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

kracht achter den singel aan te drukken, waarbij het been in het kniegewricht wordt gebogen.

Een gelijktijdig krachtig aandrukken van beide beenen is de hulp om het paard voorwaarts te doen gaan of het den gang te doen versnellen.

Gehoorzaamt het paard n i e t, dan wordt een spoorhulp aangebracht.

Gehoorzaamt het paard w e l, dan wordt het onderbeen, in overeenstemming met de bedoeling der hulp, al of niet in de gewone houding teruggebracht.

Bij het voorwaarts gaan of het versnellen van den gang kunnen de onderbeenen in de gewone houding worden teruggebracht, zoodra het paard aan de hulp heeft gehoorzaamd.

Bij het zijwaarts gaan blijven beide onderbeenen in de aangenomen achterwaartsche houding, terwijl door het zijwaarts drijvende onderbeen de druk telkens aangebracht wordt op het oogenblik dat het gelijkzijdige achterbeen wordt opgelicht en dus niet tot ondersteuning dient.

Bij het verder onderbrengen van de achterbeenen zal de ruiter de onderbeenen beurtelings aandrukken op de hierboven beschreven wijze en op het aangewezen oogenblik.

Moet het afvallen van de achterhand worden belet, bijv. bij het rijden met buiging, dan blijft het daartoe werkzame been voortdurend krachtig aangedrukt, zoo noodig versterkt door den spoordruk.

§ 50. De voortdrijvende werking van het onderbeen is een gevolg van den druk of prikkel,

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

uitgeoefend op de zijwaarts gelegen bewegingsspieren, die naar de achterhand gaan.

De pijnlijke werking van de spoor vermeerdert deze werking in hooge mate, zoodat daardoor de betrokken spier nog meer tot samentrekken wordt aangezet.

Het is vooral deze prikkel, welke dienstbaar kan worden gemaakt om het paard, zoowel stilstaande als in gang, tot een verder onderzetten van een of beide achterbeenen aan te sporen.

§ 51. Bij het gebruik van sporen onderscheidt men spoorhulpen en spoorstraffen.

Het krachtig aanwenden van de spoor veroorzaakt het paard pijn en is dan een straf; bij een zacht gebruik heeft de spoor alleen een opwekkenden invloed, doch is in hare werking steeds krachtiger dan de krachtigste beendruk.

Iedere spoorhulp kan bij ongehoorzaamheid van het paard worden opgevoerd tot strafmiddel.

Als middel tot bestraffing dient de spoorslag. Deze oefent de sterkste en nadrukkelijkste werking van de sporen uit, en veroorzaakt het paard een oogenblikkelijke, hevige pijn. De ruiter moet den spoorslag krachtig en beslist toebrengen; hij brengt hiertoe de hakken omhoog, de punten der voeten een weinig naar buiten en richt daardoor de sporen op het paard. Op het oogenblik dat deze in krachtige aanraking met het paard komen, zullen de beugels tot aan den hak van den voet doorschieten. De ruiter mag niet vooraf het onderbeen van het paard verwijderen, om zoodoende meer kracht te kunnen

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

uitoefenen; hij zou daardoor zijn voornemen aan het paard verraden en zich van de sterkere aansluiting van beenen en knieën berooven juist op het oogenblik dat hij die het meest noodig kan hebben.

Zelfs bij hevige en herhaalde spoorslagen moet zich de beweging hoogstens tot het onderbeen van af de knie beperken.

Iedere zichtbare medewerking van armen of bovenlijf is storend en moet worden tegengegaan.

§ 52. Men moet bij het onderwijzen van de spoorhulpen indachtig zijn, dat paarden, die niet hebben leeren gehoorzamen aan spoorhulpen, hierdoór soms tot verzet worden geprikkeld; dit zal niet meer voorkomen, wanneer die gehoorzaamheid gedurende de dressuur aan alle paarden voldoende is geleerd.

Men moet den man met het gebruik van de sporen vertrouwd maken, daar hij ze anders als strafmiddel beschouwen en dikwijls misbruiken zal.

De teugelhulpen.

§ 53. De teugelhulpen, die den ruiter worden onderwezen, om zijn paard te bescheerschen en te besturen, zijn:

het nageven, het aanhouden, het spannen van de teugels voor de ondersteuning van gelijkzijdige beenhulpen en de teugelhulpen voor de wendingen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 54. Voor iedere goede teugelwerking is het noodzakelijk dat de mond van het paard en de hand van den ruiter door een meer of min gespannen teugel zijn verbonden m. a. w. dat het paard aanleuning heeft.

De onderwijzer moet hieraan voortdurend zijn aandacht wijden en den ruiter leeren, om, wanneer de teugels niet gespannen zijn op het oogenblik dat deze moeten worden gebruikt, door voorwaarts drijven en het behoorlijk op maat brengen van de teugels eerst de vereischte aanleuning te verkrijgen.

Dit wordt dikwijls, zoowel bij het rijden als bij het geven van onderwijs, over het hoofd gezien en kan dan een reden zijn tot ongehoorzaamheid.

Aanleuning is dus als het ware de inleiding, de voorbereiding voor iedere teugelwerking. De sterkte van de laatste moet rekening houden met de mate van aanleuning.

§ 55. Het nageven kan met één of met beide teugels geschieden; meestal is een minder sterk sluiten van de hand, of het een weinig naar voren brengen van de pink voldoende. Het nageven mag alleen bestaan in een minder sterk spannen van de teugels, nooit in een geheel ontspannen; m. a. w. de vaste verbinding tusschen den mond van het paard en de vuist van den ruiter moet steeds in meerdere of mindere mate blijven bestaan.

Hiertegen wordt bij het voorwaarts gaan en bij het versnellen van den gang zeer dikwijls gezondigd. Is het paard weinig gevoelig of onge-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

hoorzaam voor beenhulpen, dan steekt de man veeltijds de teugelvuist vooruit. De onderwijzer moet hem daarom inprenten, dat de been- of de spoorhulpen de voortdrijvende, en de teugelhulpen de terugwerkende hulpen zijn. Het doen ophouden van een terugwerkende hulp kan echter nooit een voortdrijvende werking hebben.

Het nageven geschiedt bij het voorwaarts gaan en bij het versnellen van den gang; eveneens na een aanhouding, om de sterkere spanning der teugels hierdoor ontstaan, weer tot den gewonen graad terug te brengen.

§ 56. Het aanhouden kan met één of met beide teugels geschieden, en bestaat in het aanbrengen van een druk op de lagen door middel van het bit.

De sterkte van de werking der vuist hangt hierbij van de meerdere of mindere sterkte van de aanleuning af; de richting, waarin de aanhouding geschiedt, (meestal zooveel mogelijk loodrecht op de richting van de lagen), is afhankelijk van het doel, dat men er mede beoogt.

Bij goed gedresseerde paarden wordt de druk op de lagen door middel van het achterhoofdbeen, den eersten halswervel en de wervelkolom naar de achterhand overgebracht.

In dat geval gaat de teugelwerking zoogenaamd door, en is slechts een geringe kracht noodig om de noodige uitwerking te verkrijgen.

Iedere aanhouding wordt steeds gevolgd door nageven, een herstellen van den vorigen toestand.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Bij het niet doorgaan van de teugelwerking of het niet gehoorzamen aan de hulp, volgt eerst een nageven en daarop onmiddellijk een herhalen van de aanhouding.

Een aanhouding kan, afhankelijk van de aanleuning, min of meer krachtig zijn (zonder daarbij ooit tot rukken te mogen vervallen), maar mag nooit ontaarden in een voortgezet trekken, waardoor licht verzet wordt uitgelokt, de mond van het paard ongevoelig en het beoogde doel niet op een behoorlijke wijze bereikt wordt.

§ 57. Het spannen van een teugel voor de ondersteuning van een gelijkzijdige beenhulp is een voortgezette aanhouding, zonder dat hierop, althans onmiddellijk, een nageven volgt.

Bij het besturen met twee handen plaatst zich de betrokken vuist hierbij meestal boven de schoft, terwijl de teugel gespannen tegen de halsvlakte komt te liggen.

Bij het besturen met één hand wordt de spanning in den teugel mede door verplaatsing van de vuist verkregen.

De hulp moet meer of minder sterk worden aangebracht, naarmate het paard minder of meer gehoorzaam is aan den beendruk.

Zij wordt altijd aangebracht bij het rijden van een groote volte, van een volte, van andere gebogen lijnen en bij den galop, en voorkomt het buitenwaarts afvallen van de achterhand.

Wanneer het paard zich op een dergelijke gebogen lijn beweegt, moet de wervelkolom naar het beloop van die lijn zijn gebogen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De teugelhulpen voor de wendingen bij de besturing met beide handen bestaan daartoe uit:

een aanhouden met den binnenteugel gepaard aan het gespannen houden van den buitenteugel tegen den hals van het paard.

Dit aanhouden van den binnenteugel heeft ten doel den hals te buigen naar het beloop van de te volgen gebogen lijn, terwijl het spannen van den buitenteugel, gepaard aan den druk van het buitenbeen, zorgt voor de buiging van het achterste gedeelte der wervelkolom.

Heeft die buiging werkelijk plaats, dan blijft de binnenvuist stilstaan en het paard zal, zoolang de buiging duurt, de gebogen lijn volgen.

Wendt het paard niet, dan moet het aanhouden worden gevolgd door nageven en een herhaling van de hulp.

Dit aanhouden en nageven wordt, zoolang de wending duurt, zoo noodig telkens hernieuwd.

Bij het gespannen houden van den buitenteugel moet de buitenvuist boven de schoft geplaatst zijn; die vuist mag echter nimmer aan de tegenovergestelde zijde van den hals komen.

De voortbeweging gaat hoofdzakelijk uit van de achterhand. In de wending moet het binnenbeen van den ruiter op een sterker onderbrengen van het binnen achterbeen werken; dit wordt echter slechts verkregen, wanneer buitenteugel en buitenbeen de achterhand volkomen beheerschen, en het buitenwaarts afvallen er van beletten.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In het algemeen beheerschen buitenteugel en buitenbeen de achterhand van het paard.
Bij de besturing met één hand worden zij bijna de eenige, althans de voornaamste hulpen voor de wendingen.

De gewichts- en zithulpen.

§ 59. Neemt de ruiter voor een oogenblik met een bepaald doel een afwijkende houding aan, dan noemt men dit het aanbrengen van een „gewichtshulp".
Eischen de omstandigheden dat eenzelfde gewichtshulp gedurende geruimen tijd zal worden aangebracht, dan moet de ruiter den zit daar naar regelen, en wordt de gewichtshulp „zithulp".

§ 60. De meest voorkomende gewichtshulpen bestaan in het voor een oogenblik vóór- of achteroverbrengen van het bovenlijf tot meerdere belasting van voor- of achterhand, en in een zijdelings overhellende houding van het bovenlijf tot meerdere belasting van één zijde van het paard.
De gewichtshulpen moeten uitsluitend worden aangebracht met het gedeelte van het lichaam boven de heupen.

§ 61. De voorkomende zithulpen zijn het door den ruiter aannemen van een vóór- of achteroverhellenden zit, ter bereiking van een bijzonder doel en de „gebogen" zit.
Op een paard, dat hoog met den neus loopt, moet de ruiter een vooroverhellenden zit met laag

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

geplaatste vuisten aannemen. Onrustige paarden leeren op die wijze soms spoedig rustig gaan.

Rijdt de man een paard, dat te diep met den neus gaat en in de hand wegboort, dan moet hij een achteroverhellenden zit aannemen met hooger geplaatste vuisten.

Door den „gebogen" zit verstaat men een zit, waarbij de lijn der heupen van den ruiter evenwijdig blijft aan die lijn bij het paard, en eveneens de lijn der schouders van den eerste evenwijdig aan die lijn bij het paard.

Ieder paard nl. dat zich op een gebogen lijn regelmatig beweegt, buigt de wervelkolom naar het beloop dier lijn; die buiging is het sterkst in de lendenwervels, daar deze ná de staart- en halswervels het meest beweegbaar zijn. Het gevolg van die gebogen houding der wervelkolom is, dat de lijn der schouders van het paard en die der heupen niet meer evenwijdig zijn. Door het aannemen van den gebogen zit regelt de ruiter nu zijne houding naar die van het paard.

De gebogen zit moet altijd worden aangenomen bij het rijden op gebogen lijnen (dus bij alle wendingen) en bij den galop.

§ 62. Met de vorenstaande beschouwingen werd beoogd een kort en algemeen begrip te geven van de hulpen, van de beginselen, waarop zij berusten en van de wijze, waarop zij moeten worden aangebracht.

De kennis daarvan is een voornaam vereischte voor den onderwijzer, om den ruiter bij voorkomende ongehoorzaamheid van zijn paard, met

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

oordeel te kunnen aangeven door welke hulp hij het verlangde op de beste wijze tot het begrip van het paard zal kunnen brengen.

Met inachtneming van de algemeene beginselen waarop de hulpen zijn gegrond, zal het stelselmatig toepassen van dezelfde hulp voor hetzelfde doel het spoedigst tot het gewenschte resultaat voeren.

De onderwijzer mag zich daarom nooit tevreden stellen, met voor het oogenblik het doel te bereiken op de een of andere willekeurige wijze; dit doel moet bereikt worden door eene gepaste toepassing van de daarvoor aangegeven hulpen. Hij moet zooveel mogelijk trachten dit den ruiters in te prenten, opdat zij later zonder rechtstreeksch toezicht rijdende, zich daaraan houden en niet zelf gekozene, meestal geheel verkeerde hulpen aanbrengen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

DE HULPEN, DIE DEN RECRUUT MOETEN WORDEN ONDERWEZEN.

De voortdrijvende hulpen.

Stilstaande, in stap voorwaarts gaan.
In stap zijnde, den draf aannemen.
In draf zijnde, het tempo uitstrekken.

§ 63. Deze hulpen worden aangebracht door den druk van beide onderbeenen (§ 49) gepaard aan het nageven der teugels (§ 55). Zoo noodig blijven beide onderbeenen in achterwaartsche houding licht aangesloten, ten einde ieder oogenblik gereed te zijn om tot het onderhouden van het tempo, de hulp te herhalen.

De terugwerkende hulpen.

In draf zijnde, het tempo verkorten.
In draf zijnde, in stap overgaan.
In stap zijnde, halt houden.
Achterwaarts gaan.

§ 64. Iedere terugwerkende hulp met de teugels moet worden voorafgegaan of voorbereid door de voortdrijvende beenhulpen. Dit heeft ten doel de achterbeenen verder te doen ondertreden en een goede verbinding tusschen den mond van het paard en de vuist van den ruiter te verzekeren; zonder die verbinding is elke goede teugelwerking onmogelijk.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Is dit resultaat door de voortdrijvende beenhulpen verkregen, dan worden beide teugels aangehouden (§ 56). Deze aanhouding moet gepaard gaan met een licht terugbrengen van het bovenlijf. Vooral dan, wanneer het paard door de beenhulpen de achterbeenen verder onderbrengt, zal deze gewichtshulp grootendeels de teugelhulp kunnen vervangen.

Gehoorzaamt het paard niet, dan ligt de oorzaak waarschijnlijk in de niet voldoende uitwerking van de voorbereidende hulpen. Dit kan een gevolg zijn van slechte uitvoering of van onvoldoende dressuur.

In beide gevallen moet men met geduld tot een betere voorbereiding van het paard overgaan en wel door herhaling van dezelfde hulpen, zonder daarbij zijn toevlucht te nemen tot andere middelen.

Gehoorzaamt het paard, dan moet eerst een ontspannen van de teugels volgen en daarna de druk van de beenen ophouden.

§ 65. Ook bij het achterwaarts gaan moeten door de voortdrijvende beenhulpen de teugels gespannen worden, ten einde zoo goed mogelijk van het doorgaan der teugelwerking verzekerd te zijn.

Bij het achterwaarts gaan komt het onvoldoende van de dressuur het duidelijkste uit, daar, om dit door het paard goed en gewillig te doen verrichten het doorgaan van de teugelwerking een vereischte is. Hoe moeielijk ook in de uitvoering, toch is het achterwaarts gaan een oefening van

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

groot belang, vooral bij de artillerie trekpaarden, daar de achterpaarden, aangespannen zijnde, bij het achterwaarts gaan ook den voorwagen moeten kunnen terug brengen.

Heeft de ruiter door voortdrijven de teugels behoorlijk in gevoel gekregen, dan zal hij het paard door een vermeerderd aandrijven, zoo noodig versterkt door spoorhulpen, de achterbeenen verder onder het lijf doen brengen.

Daarna volgt een terugwerken met beide teugels, gepaard aan een licht terugbrengen van het bovenlijf.

Het paard moet door herhaling van die hulpen pas voor pas teruggaan.

Om de beweging te eindigen, houdt eerst de teugelwerking en daarna de beenwerking op.

Het verder onderbrengen van beide achterbeenen is een bepaald vereischte als voorbereiding tot behoorlijk achterwaarts gaan; het moet dus altijd het terugwerken met de teugels voorafgaan.

Door dit verder onderbrengen wordt een grooter gedeelte van het gewicht van het paard op de achterbeenen overgebracht. In dien toestand is het gemakkelijker voor het paard zich achterwaarts te bewegen en zal een licht aanhouden van de teugels daarvoor voldoende zijn.

De onderwijzer vestige er zijn aandacht op, dat vele paarden zich tegen de voorbereiding voor het achterwaarts gaan verzetten, juist door het niet onderbrengen van de achterbeenen. Om dit laatste voor het paard gemakkelijker te maken, kan de ruiter eenigszins voorover gaan zitten.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Begint daarna de terugwerkende teugelhulp, dan brengt hij het bovenlijf geleidelijk terug en bevordert daardoor de achterwaartsche beweging.

Heeft de aanhouding van de teugels een te sterk krommen van den hals tengevolge, waardoor de neus tegen de borst zou komen, dan moet de teugelwerking ophouden, en het paard door voortdrijven aan den teugel worden gebracht.

Vooral een ondoordacht voortgezet trekken aan de teugels, zooals men maar al te dikwijls ziet, moet ernstig worden tegengegaan.

Bij deze oefening is veel geduld noodig.

De hulpen voor rijden op gebogen hoefslagen.

De groote volte.
De volte sluiten en openen.
De keert- de heele en de halve wendingen.

§ 66. Nadat door voortdrijvende hulpen (zoo noodig gepaard aan het op maat brengen van de teugels) een voldoend vaste verbinding tusschen den mond van het paard en de vuist van den ruiter verkregen is, zijn de aan te brengen hulpen als volgt: De ruiter neemt den gebogen zit aan, en wel sterker gebogen, naarmate de straal van den boog, waarop het paard zich moet bewegen, kleiner is. Afhankelijk van de grootte der wending, wordt een meer of minder sterke binnenwaartsche zijdelingsche gewichtshulp aangebracht, de buitenschouder vóór gebracht en de buitenvuist boven de schoft geplaatst, met den

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

buitenteugel gespannen tegen den hals van het paard. Het buitenonderbeen wordt sterk teruggebracht en zijwaarts aangedrukt, hierbij zoo noodig de spoorhulp aanwendende.

Door het ver terugbrengen van het onderbeen biedt de ruiter weerstand aan de neiging van de heup om de beweging van den buitenschouder te volgen.

Hierop volgt het aanhouden van den binnenteugel, om den hals van het paard naar het beloop van de te volgen lijn te buigen (zie verder § 58).

Om de wending te doen eindigen houden de voorgeschreven hulpen op. Werd bij de wending een krachtig gebruik van buitenteugel en buitenbeen gemaakt, dan is een sterk aandrijven met het binnenbeen (c. q. door lichte spoorhulpen) noodig om het paard te noodzaken het binnen achterbeen onder te brengen en het tempo te onderhouden.

Het is natuurlijk, dat niet altijd al deze hulpen noodig zijn.

Goed afgerichte paarden wenden reeds op een druk van den buitenteugel tegen den hals. De onderwijzer moet dan ook den man leeren, naarmate van omstandigheden te handelen en niet meer of sterker hulpen aan te brengen dan vereischt worden.

De hulpen voor den galop.

§ 67. Het aanspringen in den galop zal geschieden uit den draf.

De ruiter neemt den gebogen zit aan, om het

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

paard rechts of links gebogen te doen gaan, naarmate hij het den rechtschen of linkschen galop wil laten aannemen. Hij werkt daarna met beide teugels terug in de richting van de achterhand, en zal op het oogenblik, dat het opgelichte binnenvoorbeen het nevenbeen voorbijgaat, op welk oogenblik hij juist met het zitvlak in den zadel terugkeert, door een vermeerderd aanhouden van den binnenteugel de buiging van den hals vermeerderen, en door een sterk aandrukken van het binnenbeen of zoo noodig door het toebrengen van een spoorhulp, gepaard aan een binnen achterwaartsche gewichtshulp het paard den gewenschten galop doen aannemen.

Het tempo van den galop mag niet te kort zijn.

Gedurende den galop moet de ruiter den gebogen zit goed blijven bewaren.

Dreigt het paard in draf te vallen, dan moet de ruiter dit voorkomen, niet door nageven, doch door een licht terugwerken, vooral met den binnenteugel, gepaard aan een lichte spoorhulp, toegebracht door het binnenbeen op het oogenblik dat het onderbeen, de galopbeweging volgende, tegen het paard aanklopt.

Zelfs al worden de hulpen goed aangebracht, kan het toch gebeuren, dat het paard den gewenschten galop niet aanneemt. De onderwijzer moet dan eerst onderkennen waar de oorzaak schuilt, wil hij den ruiter naar eisch kunnen terechtwijzen.

Meestal ligt de oorzaak in de gebrekkige voorbereiding, het niet aannemen van de vereischte

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

buiging door het paard; het moet dan opnieuw worden voorbereid om den verlangden galop te kunnen aannemen.

Blijkt het dat de ruiter niet voelt op welk oogenblik het binnenbeen sterker moet worden aangedrukt, dan zal de onderwijzer hem dit oogenblik aangeven.

De hulpen voor het overschenkelen.

§ 68. Door het overschenkelen beoogt men een kleine zijwaartsche verplaatsing van het paard.

De ruiter neemt daartoe den gebogen zit aan en laat het paard vooruitgaande een halve wending maken naar de zijde, waarheen men overschenkelen wil. Het komt daardoor in eene strekking van 45° t.o. van de vroegere richting.

In die stelling gekomen moet de ruiter, terwijl hij het paard door den druk van beide beenen in beweging houdt, door een versterkten druk van het buitenbeen, zoo noodig gepaard aan een spoorsteek, het buitenachterbeen vooruitgaande over het binnenachterbeen doen treden. Hierop volgen weer onmiddellijk de wendende teugel- en gewichtshulpen. Op die wijze doet de ruiter het paard zich zijwaarts verplaatsen.

Het onderwijzen van de hulpen.

§ 69. Hetgeen omtrent het aantal ruiters en hunne kleeding, het opstangen en het opzadelen (zonder poetszakken en voorloopig met een bij-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

zetteugel) bij de zitoefeningen op den zadel met beugels is voorgeschreven, blijft ook hier van toepassing. Eveneens is dit het geval met het opstellen langs den hoefslag der rijbaan bij het aanvangen en het eindigen van de lessen.

Het aannemen van de verschillende gangen, zoowel door de geheele colonne, als door ieder ruiter afzonderlijk geschiedt nog steeds op de waarschuwing van den onderwijzer.

Aan het hier bedoelde onderwijs moeten minstens 40 oefeningen gewijd worden.

Hebben de ruiters eenige bedrevenheid verkregen in het aanbrengen van de hulpen en het beheerschen van hun paarden, dan wordt de bijzetteugel eerst langer gemaakt en ten slotte weggelaten.

De besturing met beide handen.

§ 70. Gedurende de eerste week van het onderwijzen van de hulpen zal men den ruiter leeren, hoe bij de besturing met beide handen de teugels te houden, te verlengen en te verkorten, hetgeen eerst stilstaande en daarna in stap en draf wordt onderwezen.

De teugels worden aanvankelijk niet op de juiste maat genomen, maar blijven met bochten afhangen.

De schuifpassant der stangteugels wordt naar het uiteinde geschoven, en de stang- en de trensteugels worden in b e i d e handen verdeeld aangenomen.

De stangteugel ligt onder den pink, de trens-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

teugel tusschen den pink en den ringvinger; beide teugels worden op elkander liggende zonder gedraaid te zijn, van onder naar boven door de hand gebracht en tusschen duim en voorsten vinger vastgehouden. Het meer of minder sterk sluiten van de vuist hangt af van de sterkte der aanleuning d. w. z. van het min of meer gespannen zijn van den teugel. Het paard mag bij onverwachte bewegingen met het hoofd de teugels niet door de hand kunnen trekken. Gaat men tot de besturing over, dan worden bij de paarden, die dit noodig hebben, de stangteugels in het begin iets minder sterk in gevoel genomen, doch slechts in zulk een geringe mate, dat het voor het oog bijna niet waarneembaar is.

Het verkorten en verlengen van de teugels geschiedt als volgt:

De R. teugels worden verkort of verlengd door de boveneinden met de L. hand bij de R. vuist aan te vatten, de teugels daarna door te trekken of door te schuiven en deze met de R. vuist, die een weinig wordt geopend, en zich zoo noodig voor- of achterwaarts mag verplaatsen, op de gewenschte lengte aan te nemen.

Het verkorten en verlengen van de L. teugels geschiedt op overeenkomstige wijze.

De besturing met één hand.

§ 71. Bij de besturing met één hand worden de vier teugels vereenigd in de linkerhand. De linkerteugels worden als in § 70 geplaatst, terwijl de 3de vinger van de linkerhand tusschen de rech-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

terteugels — die van de stang ter rechterzijde van die van de trens —, gebracht wordt, en deze teugels verder in de richting van de pink naar den duim in de L. hand worden genomen.

De linkerhand komt iets meer vooruit dan bij de besturing met beide handen en wordt met den duim naar rechts vòòr het midden van het lijf geplaatst, terwijl de R. hand ongedwongen langs de zijde afhangt.

Het nageven en aanhouden geschiedt op dezelfde wijze als in § 55 en § 56 is vermeld. Om r e c h t s te wenden wordt de vuist zoover rechts verplaatst dat de L. teugels een druk tegen den hals van het paard uitoefenen, terwijl de R. teugels in gevoel moeten blijven.

Het l i n k s wenden geschiedt door de vuist naar links te verplaatsen tot dat de R. teugels een druk tegen den hals uitoefenen, erwijl de L. teugels in gevoel moeten blijven.

De teugelhulpen zijn bij de wendingen slechts ondergeschikt; de gewichtshulpen, het aannemen van den gebogen zit en een daarmede overeenstemmende krachtige werking van beide onderbeenen zijn daarentegen het belangrijkst; men zal de ruiters hierop herhaaldelijk moeten wijzen.

Bij de besturing met één hand worden de oefeningen voorgeschreven in § 73 tot en met § 84 herhaald, nadat zij met besturing met beide handen volledig en met goed gevolg zijn doorloopen.

§ 72. Vervolgens zal aan ieder man worden uitgelegd en gewezen, op welke wijze de hulpen

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

met het onderbeen, de spoorhulp en de spoorslag moeten worden aangebracht (de spoorbewegingen natuurlijk zonder de feitelijke uitvoering).

Men make hem vooral duidelijk, dat het achterwaarts brengen van het onderbeen geen invloed mag hebben op de ligging van het dijbeen en dat de knie dus, noch naar voren, noch naar achteren mag worden verplaatst.

Deze verschillende zaken zullen in den stal theoretisch en practisch worden behandeld.

In stap aangaan en halt houden.

§ 73. Het in beweging stellen geschiedt als in § 63 werd voorgeschreven.

Men leert den ruiter daarna de teugels op de juiste maat brengen, waarbij wordt opgemerkt dat in stap meestal wordt gereden met een lichte aanleuning, terwijl om het regelmatige van den gang niet te verstoren, armen en beenen ongedwongen de bewegingen van het paard moeten volgen.

Verder wordt den man geleerd het halt houden uit den stap en het regelen van het tempo. De hiertoe vereischte hulpen zijn voorgeschreven in § 64.

In het begin zal ieder ruiter afzonderlijk worden geoefend, terwijl de overigen blijven stilstaan of rusten; zoo noodig moet de onderwijzer naast den ruiter medeloopen.

In stap zijnde in draf en daarna weder in stap overgaan.

§ 74. De hulpen worden aangebracht als in § § 63 en 64 is vermeld.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In draf is de teugelmaat meestal korter en de aanleuning sterker dan in stap.

Het is wenschelijk, dat ook de hulpen voor den draf aan ieder man afzonderlijk worden onderwezen, want daar de paarden elkander in de colonne gewoonlijk naloopen, kan men anders onmogelijk nagaan of er werkelijk hulpen worden aangebracht. Deze oefening wordt aanvankelijk aan het einde van de les gehouden, omdat dan de ruiter genoodzaakt is krachtige hulpen aan te brengen.

Het rijden met aanleuning.

§ 75. Slechts op goed ingereden, aan den teugel gaande paarden kan den ruiters het juiste gevoel van de goede aanleuning worden geleerd. Zijn dergelijke paarden niet beschikbaar, dan moet men zich tevreden stellen, wanneer de mond van het paard en de vuist van den ruiter door een gespannen teugel zijn verbonden; de spanning moet zoodanig zijn dat zij geen nadeeligen invloed uitoefent op den regelmatigen en goeden gang van het paard.

Het rijden op afstanden.

§ 76. Zijn de ruiters in het vorenstaande voldoende bedreven en kunnen zij in stap en draf het tempo regelen, dan zal steeds op afstanden worden gereden; deze worden zoo groot genomen, als de ruimte van de rijbaan toelaat.

De onderwijzer moet zorg dragen, dat de ruiters

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

door de vereischte, hun geleerde hulpen de afstanden onderhouden of deze herwinnen. Het is hierbij niet voldoende, dat hij hen wijst op het verloren gaan van den afstand, doch hij moet hun ook de hulpen aangeven, tot het herwinnen daarvan vereischt.

Het achterwaarts gaan.

§ 77. Zie de hulpen in § 65 voorgeschreven. Deze oefening wordt met de meeste zorg en het meeste geduld aan elken ruiter afzonderlijk onderwezen en langzamerhand meer beoefend.

Het onderwijzen van den gebogen zit.

§ 78. Het aannemen van den gebogen zit (§ 61) moet aan ieder ruiter afzonderlijk op het stilstaande paard onderwezen worden, terwijl de beoefening van dien zit in den gang op de groote volte moet geschieden, nadat men eveneens, stilstaande, den ruiter de teugelhulpen voor de groote volte heeft geleerd.

Vervolgens wordt tot het rijden van deze volte met de geheele colonne overgegaan om den ruiters het geleerde te doen uitvoeren.

De groote volte.

§ 79. Hebben de ruiters eenige bedrevenheid verkregen in de werktuigelijke uitvoering van de hulpen voor de groote volte, dan zal men deze door ieder ruiter afzonderlijk doen rijden.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De onderwijzer leert hierbij den man de hulpen, die hij moet aanbrengen, wanneer zijn paard de volte te groot of te klein maakt. In het eerste geval moet de ruiter den buitenschouder sterker vóór- en het buitenbeen meer terugbrengen (spoorhulpen), terwijl hij door een vermeerderde, telkens herhaalde aanhouding met den binnenteugel de buiging tracht te vermeerderen. Een voortgezet trekken aan den binnenteugel zou een verkeerde uitwerking hebben; de volte zou daardoor nog verder worden uitgereden.

Zet het paard zich op het bit vast of stormt het weg wanneer de binnenteugel wordt aangehouden, dan waarschuwt de onderwijzer den man de binnenvuist met de beweging van het paard te laten medegaan en, bij gestrekt houden van den binnenteugel, onder sterk voorbrengen van den buitenschouder, den buitenteugel plotseling geheel na te geven; wendt het paard nu op deze hulp, dan wordt de buitenteugel weer aangenomen en het nageven zoo noodig herhaald.

Is de volte te klein, dan moet de ruiter den buitenschouder minder sterk voorbrengen, en de beide vuisten buitenwaarts verplaatsen, zoodat de binnenteugel tegen den hals komt, terwijl de buitenteugel in gevoel moet blijven; dit moet gepaard gaan met een versterkte werking van het binnenbeen, zoo noodig met spoorhulpen.

Natuurlijk is het onmogelijk alle voorkomende gevallen te beschrijven, maar door een gepaste samenwerking en door het op het juiste oogenblik aanbrengen van de aangegeven hulpen, moet met geduld naar het doel worden gestreefd.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De ruiter, op deze wijze onderwezen, zal ongetwijfeld spoedig vorderingen maken, daarbij leeren voelen welke hulpen hij moet geven, en begrijpen hoe hij zijn paard tusschen teugels en beenen moet laten gaan om het gehoorzaam te doen blijven.

De onderwijzer plaatst zich dikwijls buiten de groote volte; daar kan hij zien of het voorbrengen van den buitenschouder wel gepaard gaat met het terugbrengen van het buitenbeen en of werkelijk een goede gebogen zit wordt aangenomen.

De volte sluiten en openen.

§ 80. Uit het voorgaande zijn de hulpen voor het sluiten en openen van de volte gemakkelijk af te leiden; deze oefening zal beurtelings door de even en de oneven nommers geschieden, of wel, wanneer bijv. de even nommers de volte hebben gesloten, zal de onderwijzer haar door deze weder doen openen en te gelijkertijd door de oneven nommers doen sluiten.

Dit is een nuttige individueele oefening en een goede voorbereiding tot het rijden van wendingen, waartoe niet mag worden overgegaan, voordat het openen en het sluiten van de volte goed worden uitgevoerd.

§ 81. Het rijden op, het sluiten en het openen van de volte worden eerst in draf en daarna in stap onderwezen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De keert-, de heele en de halve wendigen.

§ 82. De wendingen zullen aan ieder ruiter afzonderlijk worden onderwezen, terwijl de overige ruiters op groote afstanden langs den hoefslag rijden. Zij worden eerst in draf en daarna in stap beoefend.

De galop.

§ 83. Het aanspringen in den galop moet geschieden uit den draf, terwijl de colonne op de groote volte rijdt.

De aan te brengen hulpen zijn voorgeschreven in § 67.

Het is een gewoon verschijnsel dat de ruiter het paard in den galop tracht te jagen en daarbij de teugels geheel nageeft, waardoor de houding van het paard verloren geraakt; hoe beter het paard in de bijgebrachte houding en met de vereischte buiging gaat, hoe gemakkelijker het den vereischten galop aannemen en daarin blijven zal.

Springt het paard n i e t of v e r k e e r d aan, dan zal de ruiter zonder waarschuwing onmiddellijk de volte sluiten, ten einde de andere ruiters niet te hinderen en zijn paard op die kleinere volte beter te kunnen voorbereiden. Is het v e r k e e r d aangesprongen, dan brengt hij het eerst in draf. Springt het paard daarna goed aan, dan keert hij geleidelijk op de groote volte terug.

Gaat het aanspringen op de groote volte goed, dan zal de onderwijzer den hoefslag laten volgen, waarbij de ruiters den gebogen zit blijven bewaren.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het tempo mag niet te langzaam zijn; de hoeken worden sterk afgerond.

Om in draf over te gaan, wordt eerst het tempo een weinig verkort, daarna neemt de ruiter den gewonen zit aan, de buitenvuist keert op haar plaats terug en de hulpen voor den galop worden geëindigd.

Blijft een paard, zich aan de teugelinwerking onttrekkende, door het openen van den mond, het overmatig bijbrengen van het hoofd, of door een zijwaarts uitwijken van hoofd of hals, in een soort van hobbelgalop voortgaan, dan zijn een paar spoorslagen met stilstaande, niet nagevende vuist van groot nut; het paard zal daardoor met den teugel op zich laten inwerken en spoediger in draf kunnen worden gebracht.

Het overschenkelen.

§ 84. Het overschenkelen wordt aan ieder ruiter afzonderlijk onderwezen door toepassing van de vroeger voorgeschreven hulpen (§ 68).

In het begin stelle men niet te hooge eischen aan het onmiddellijk zuiver zijwaarts treden; dit mag aanvankelijk in eenigszins voorwaartsche richting geschieden.

Bij het zijwaarts gaan mag het paard evenwel nimmer teruggaan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

DERDE LES.

TOEPASSING VAN HET GELEERDE BIJ HET PRACTISCH RIJDEN

§ 85. Is de zit van den ruiter door de zitoefeningen bevestigd, en heeft hij zijn paard leeren besturen en beheerschen, dan kan tot de toepassing van het geleerde bij het practisch rijden worden overgegaan.

De ruiter leert nu de verschillende verrichtingen uitvoeren op het commando van den onderwijzer.

Hetgeen hij op de waarschuwings- en uitvoerings Cos. heeft te verrichten, is geheel overeenkomstig hetgeen hem vroeger afzonderlijk werd onderwezen.

De onderwijzer moet er streng op letten, dat de ruiters geheel naar het vroeger geleerde te werk gaan.

Naarmate zij vorderingen maken, moet de onderwijzer hooger eischen stellen aan de houding waarin de paarden moeten gaan.

Het aantal oefeningen, dat aan dit gedeelte van het rijkunstig onderricht moet worden gewijd bedraagt minstens 30.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

I. IN DE RIJBAAN.

De besturing met beide handen.

§ 86. Het aantal ruiters, dat te zamen wordt onderwezen zal hoogstens twaalf mogen bedragen. Zij zijn gekleed als in § 30, doch de schoenen zijn van sporen voorzien.

De paarden zijn opgezadeld (zonder poetszakken) en opgetoomd.

Het geleiden van de paarden.

§ 87. Als § § 31 en 32.

Het opstellen in de rijbaan bij den aanvang en het eindigen der oefeningen.

§ 88. In de rijbaan komende, wenden de ruiters rechts, volgen den hoefslag en formeeren links het gelid door achtereenvolgens van de lange zijde af te wenden, zoodat de hoofden der paarden in de lijn komen, die het midden van de korte zijden vereenigt, het paard van den R. vleugelman 6* van die zijde verwijderd blijft en de overige paarden op een onderlinge tusschenruimte van 4* komen.

Naargelang de ruiters in linie zijn opgemarcheerd, brengen zij de trensteugels over het hoofd van het paard en leggen deze zoo op den hals, dat zij, zonder gedraaid te zijn, aan weerszijden met gelijke bochten afhangen en één dM. vóór de schoft op den kam komen te rusten.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Vervolgens worden de paarden vierkant gesteld, waartoe de ruiters voor hen treden, met de rechterhand den linker- en met de linkerhand den rechtertrensteugel dicht bij den ring van het gebit aanvatten en door de hoofden op te richten en rechts of links te brengen, hunne paarden evenwijdig aan de korte zijde plaatsen.

De ruiters begeven zich daarop links en ter hoogte van de hoofden hunner paarden, vatten met de R. hand de teugels aan evenals bij het geleiden is voorgeschreven en nemen de houding van „rust" aan.

§ 89. Om de lessen te eindigen worden de ruiters opgesteld als bij den aanvang der oefening.

Marcheeren de ruiters op de L. (R.) hand, dan is het

C°.:

1 Links (Rechts) formeert gelid =

MARSCH.

Uit v.:

1. Op het U. C°., dat wordt uitgesproken wanneer het hoofd der colonne op ongeveer 9* van de korte zijde verwijderd is, wenden de ruiters gelijktijdig van den hoefslag af, of wel opvolgend 4* voor het punt, waar hun voorman gewend heeft, al naarmate de colonne op gelederen- of op anderen afstand marcheert. Zij gaan door tot aan de lijn, die het midden der korte zijden vereenigt, en houden daar, onderling evenwijdig met een tusschenruimte van 4* halt.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De houding aannemen

§ 90. C°.:

Geeft = ACHT.

Uitv.:

De ruiters nemen de houding aan.

§ 91. Alvorens te doen opstijgen laat de onderwijzer de houding aannemen.

C°.:

1 Maakt U gereed = OP TE STIJGEN.

2 Stijgt.

3 OP.

Uitv.:

1. De ruiter maakt rechtsom, laat de trensteugels los, vat met de R. hand den L. stangteugel aan, de nagels benedenwaarts, maakt één pas rechts tot tegenover den voorboom van den zadel, laat daarbij de R. hand langs den L. stangteugel glijden, vereenigt, na den passant der stangteugels naar het uiteinde te hebben geschoven, de vier teugels in de L. hand (§ 71, 1e alinea), houdt daarbij de teugels licht aan zonder het paard te doen teruggaan en plaatst de L. hand licht gesloten op den kam.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Vervolgens vat hij met de R. hand onder de L. een vlok manen, brengt deze van onderen naar boven in de L. hand, wikkelt haar om den duim en sluit de L. hand; laat de stijgbeugels afhangen, maakt half rechtsom, plaatst den R. voet ongeveer 3 dM. achter den L. hiel, brengt den L. voet in den stijgbeugel met den bal van den voet op het voetstuk van den beugel, drukt de knie tegen het zweetblad zonder het paard met de punt van den voet aan te raken en plaatst de R. hand met den duim links, op den voorboom van den zadel.

2. De ruiter geeft zich zonder schok in den stijgbeugel op, door zich met den bal van den R. voet veerkrachtig van den grond af te drukken, en tegelijkertijd de manen naar zich toe te trekken terwijl hij op de R. hand steunt; het lichaam moet dicht langs het paard en zooveel mogelijk loodrecht opwaarts gebracht worden, het hoofd recht op gehouden, de oogen rechtuit gevestigd, de L. knie goed tegen den zadel gedrukt en de hielen tegen elkander gesloten.

3. De ruiter brengt, het bovenlijf recht houdende, het R. been gestrekt en met de punt van den voet een weinig naar binnen gedraaid, over het kruis en dicht langs de R. zijde van het paard; het bovenlijf mag daarbij niet voor- of zijwaarts hellen, noch de knie van hare plaats worden gebracht.

De ruiter gaat zacht in den zadel zitten, laat de manen los en plaatst den R. voet in den beugel van buiten naar binnen, zonder dat het paard hierbij, door aanraking met den voet wordt verontrust.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Te paard gezeten verdeelt hij de teugels in beide handen (§ 70) en neemt de houding aan die hij door de zitoefeningen heeft verkregen.

§ 92. Om te doen afstijgen is het

Co.:

1 Maakt U gereed = AF TE STIJGEN.

2 Stijgt.

3 AF.

Uitv.:

1. De ruiter vereenigt de teugels in de L. hand (§ 71) en plaatst deze even vóór de schoft op den manenkam, vat een vlok manen aan, plaatst de R. hand gelijktijdig evenals bij het opstijgen op den voorboom en ontdoet den R. voet van den beugel.
Hoofd en bovenlijf mogen daarbij niet voorover worden gebogen.

2. De ruiter op den R. arm steunende en de L. knie goed tegen den zadel gedrukt houdende, heft het lichaam uit den zadel, brengt het R. been gestrekt, de punt van den voet een weinig naar binnen gedraaid, over het kruis van het paard, tegen het L. met de hielen naast elkaar en iets lager dan de punten van de voeten, terwijl het lichaam steeds gestrekt en rechtstandig gehouden wordt.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

3. De ruiter brengt de R. zijde een weinig van het paard, plaatst den R. voet met den bal op den grond en drukt daarbij de L. knie voortdurend goed tegen den zadel om het paard niet met de punt van den voet aan te raken; hij trekt voorts den L. voet terstond uit den beugel en plaatst dien naast den R., laat den voorboom, de manen en de teugels los, schuift de passant van de stangteugels zoover naar voren, dat deze in een flauwe bocht afhangen en neemt met de L. hand, de nagels benedenwaarts, den L. stangteugel aan, waarbij de hand iets lager dan de elleboog blijft en legt de beugels over de zitting.

De ruiter maakt een pas links en daarna linksom, laat gelijktijdig den teugel uit de L. hand los, vat de trensteugels met de R. hand aan (als in § 31) en neemt de houding aan als vóór het opstijgen.

Het in beweging stellen.

§ 93. C°.:

Met eenen (Links met eenen) =

MARSCH.

Uitv.:

De R. (L.) vleugelman gaat in stap vooruit, wendt op 3* van den hoefslag rechts (links) en volgt dezen. De overige ruiters marcheeren opvolgend af, wanneer het kruis van het paard van hun R. (L.) nevenman ter hoogte van het hoofd

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

van hun paard gekomen is; zij handelen op overeenkomstige wijze als de eerste en volgen elkaar op 3* afstand.

§ 94. Om alle ruiters gelijktijdig in beweging te stellen is het

C°.:

Gelid voor waarts = MARSCH.

Uitv.:

Alle ruiters begeven zich gelijktijdig vooruit, wenden op ongeveer 3* van den hoefslag rechts en volgen elkander op den afstand van 1*.

Het veranderen van hand.

§ 95. Het commando wordt gedaan op het oogenblik, dat het hoofd der colonne nog eenige passen van de lange zijde is verwijderd.

C°.:

Verandert van hand.

Uitv.:

De voorste ruiter rijdt den hoek geheel door, wendt van den hoefslag af, rijdt recht op een punt aan, dat op de andere lange zijde op 6* van den tegenovergestelden hoek is gelegen en volgt den hoefslag op de andere hand. De overige ruiters handelen op gelijke wijze.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het aannemen van de verschillende gangen.

§ 96. De overgangen in de verschillende gangen moeten steeds vloeiend geschieden; de bevolen gang en het verlangde tempo mogen nimmer plotseling, maar moeten steeds geleidelijk worden aangenomen.

Van den stap tot den draf en van den draf tot den stap overgaan.

§ 97. Co.:

In draf (stap) = MARSCH.

Uitv.:
De ruiters doen hun paarden gelijktijdig den draf of den stap aannemen.

Van den draf tot den sterken draf en van den sterken draf tot den draf overgaan.

§ 98. Co.:

In sterken draf (draf) = MARSCH.

Uitv.:
De ruiters doen hun paarden geleidelijk den sterken draf aannemen, of uit den sterken draf tot den gewonen draf overgaan.
De hoeken der rijbaan worden in den sterken draf sterk afgerond; het tempo moet zoo zijn, dat het door alle paarden kan worden gevolgd.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Uit den draf aanspringen in galop en van den galop tot den draf overgaan.

§ 99. Het aanspringen in galop geschiedt wanneer de ruiters op de groote volte rijden.
Co.:

In galop = MARSCH.

Uitv.:

De ruiters doen hun paarden gelijktijdig den galop aannemen.
Om den draf weder te doen aannemen is het
Co.:

In draf = MARSCH.

Uitv.:

Het tempo wordt geleidelijk verkort, en de draf aangenomen.

Gelederen- en gewonen afstand nemen.

§ 100. Wanneer de colonne in stap op meer dan gelederen afstand marcheert, is om de ruiters in den zelfden gang tot gelederen-afstand te doen oprukken, het
Co.:

Gelederen-afstand opgerukt = MARSCH.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Uitv.:
De ruiter, die aan het hoofd der colonne marcheert houdt halt. Ieder der volgende ruiters doet dit wanneer hij op 1* van zijn voorman is gekomen.
Om den gewonen afstand te doen hernemen, wanneer de colonne in stap op gelederen-afstand marcheert, is het
C°.:

Afstand genomen = MARSCH.

Uitv.:
Ieder ruiter, uitgezonderd die aan het hoofd, maakt halt en stelt zich weder in beweging, zoodra zijn voorman 3* van hem verwijderd is.

§ 101. Om in draf van gewonen- tot gelederen afsand te doen overgaan is het
C°.:

Gelederen-afstand opgerukt in draf = MARSCH.

Uitv.:
Ieder ruiter, uitgezonderd die aan het hoofd, neemt den draf aan en gaat tot den stap over, wanneer hij op 1* afstand van zijn voorman is gekomen.
Om in draf van gelederen- tot gewonen afstand over te gaan, is, wanneer de colonne in stap is, het
C°.:

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Afstand genomen in draf = MARSCH.

Uitv.:
De voorste ruiter neemt den draf aan; ieder der volgende ruiters doet dit, zoodra zijn voorman 3* van hem is verwijderd.

§ 102. Wanneer de colonne in draf is en men de ruiters in denzelfden gang tot gelederen-afstand wil doen oprukken, dan is het
Co.:

Gelederen-afstand opgerukt = MARSCH.

Uitv.:
De voorste ruiter gaat in stap over; ieder der volgende ruiters doet dit, wanneer hij op 1* van zijn voorman is gekomen.
Wanneer de colonne in draf is en men den gewonen afstand wil doen hernemen, is het
Co.:

Afstand genomen = MARSCH.

Uitv.:
Ieder ruiter, uitgezonderd de voorste, gaat in stap over en neemt den draf aan, zoodra zijn voorman 3* van hem verwijderd is.

§ 103. De onderwijzer zal, behalve gelederen- en gewonen afstand, ook grootere afstanden kunnen doen nemen; hij geeft dan in zijn commando het aantal passen aan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het halt houden.

§ 104. Het halt houden zal zoowel uit den stap, uit den draf, als uit den galop kunnen geschieden.

C°.:

Colonne = HALT.

Uitv.:

Is de colonne in stap, dan brengen de ruiters hunne paarden op het U. C°. tot stilstaan.

Is de colonne in draf, dan gaan de ruiters op het W. C°. in stap over, en brengen hunne paarden op het U. C°. tot stilstaan.

Is de colonne in galop, dan gaan de ruiters op het W. C°. eerst in draf, daarna in stap over en brengen hunne paarden op het U. C°. tot stilstaan.

Het weder aanmarcheeren.

§ 105. C°.:

Colonne voorwaarts (in draf, in galop) = MARSCH.

Uitv.:

De ruiters doen de paarden gelijktijdig in stap, in draf of in galop voorwaarts gaan, met dien verstande dat de draf wordt voorafgegaan door eenige passen in stap, en de galop door eenige passen in draf.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Het rusten.

§ 106. Dit kan zoowel stilstaande als in gang geschieden.

C°.:

Rust.

Uitv.:

De ruiters kruisen (bij het besturen met twee handen) de teugels in een van de handen en geven aan de paarden meer vrijheid.

Het rusten mag nimmer ontaarden in een achteloos hangen op het paard.

Het achterwaarts gaan, daarna halt houden of weder voorwaarts marcheeren.

§ 107. C°.:

Colonne achterwaarts = MARSCH.

Uitv.:

Staat de colonne stil, dan doen de ruiters hunne paarden op het U. C°. achterwaarts gaan.

Is de colonne in beweging, dan doen de ruiters op het W. C°. hunne paarden halt houden en op het U. C°. achterwaarts gaan.

Om het achterwaarts gaan te doen eindigen is het

C°.:

Colonne = HALT.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Uitv.:
De ruiters doen hunne paarden stilstaan.
Wil men de colonne, na het achterwaarts gaan weder onmiddellijk voorwaarts doen marcheeren, dan is het
Co.:

Colonne voorwaarts = MARSCH.

Uitv.:
Op het W. Co. doen de ruiters de achterwaartsche beweging eindigen en maken halt; op het U. Co. doen zij hunne paarden gelijktijdig voorwaarts gaan.

De groote volte.

§ 108. Door groote volte verstaat men den grootsten cirkel, die in de rijbaan beschreven kan worden.
Zij wordt gereden om het middelpunt der rijbaan of in een der helften daarvan en moet in dit laatste geval de korte zijde aanraken.
Co.:

Groote volte.

Uitv.:
De ruiter, die aan het hoofd is, zal de groote volte aanvangen bij het eerstkomend raakpunt van de groote volte met een der zijden. De overige ruiters gaan opvolgend tot de groote volte over, wanneer zij aan datzelfde punt zijn gekomen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Wil men de groote volte op het midden der rijbaan doen rijden, dan is het
C°.:

Op het midden groote volte.

Uitv.:
Als voren.
Om de groote volte te eindigen is het
C°.:

Hoefslag volgen.

Uitv.:
De aan het hoofd zijnde ruiter, zal, zoodra hij den hoefslag aan een der zijden bereikt, dezen volgen.

Het sluiten en het openen van de groote volte.

§ 109. C°.:

Volte sluiten.

Uitv.:
Alle ruiters zullen geleidelijk, doch gelijktijdig de volte verkleinen, totdat zij op 1* afstand van elkander zijn gekomen.
Om tot de groote volte terug te keeren is het
C°.:

Volte openen.

Uitv.:
De ruiter, die aan het hoofd is, gaat door het

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

langzaam vergrooten van den cirkel naar de groote volte terug; ieder der volgende ruiters herneemt, door vooruitgaande een weinig buitenwaarts te rijden, den vorigen afstand en volgt daarna zijn voorman.

De volte.

§ 110. De volte kan op ieder willekeurig punt van de rijbaan worden gereden. De beoefening heeft in den regel door alle ruiters gelijktijdig plaats, doch kan ook nu en dan man voor man geschieden, waartoe de onderwijzer alvorens het commando te doen, den naam of het nummer noemt van den ruiter, die een volte moet rijden.

Het rijden van volte wordt bij het afzonderlijk rijden veelvuldig beoefend.

C°.:

Volte = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. laten alle ruiters gelijktijdig, (of de genoemde ruiter), hun paard een cirkel van 20* omtrek doorloopen en vervolgen daarna de oorspronkelijke richting.

De wendigen.

§ 111. Alle wendingen op C°. worden gereden op een cirkelboog van 3* straal.

De beoefening zal in den regel voor alle ruiters gelijktijdig en nu en dan voor ieder man afzon-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

derlijk plaats hebben, waartoe de onderwijzer het commando doet voorafgaan door het noemen van den naam of het nummer van den ruiter, dien hij wil doen wenden.

Bij het maken van heele wendingen, 't welk geschiedt als alle ruiters zich op de lange zijde bevinden, worden de paarden gewend, daarna wordt, met bewaring van richting en tusschenruimte, naar den kant, waarheen gewend is (loodrecht op de lange zijden), rechtuit gemarcheerd, op ongeveer 3* van de tegenovergestelde lange zijde weder gewend en de hoefslag op dezelfde hand gevolgd.

Na deze wending zijn de ruiters in omgekeerde orde achter elkaar gekomen.

Om hen weder in de vorige orde te herstellen, wordt dezelfde beweging herhaald.

Bij het maken van halve wendingen doorloopt het paard een cirkelboog van 2½ pas.

Ter uitvoering van deze wendingen, waarbij de ruiters op gelederen afstand marcheeren, doet de onderwijzer in het midden der korte zijde rechts (links) wenden. Het U. C°. wordt gedaan, zoodra de laatste ruiter is afgewend.

Na de paarden nu de wending van 2½* te hebben doen verrichten, wordt rechtuit gereden (onder 45° met de lange zijde) in de strekking waarin men gekomen is, onderling evenwijdig blijvende, en zich richtende op den ruiter aan het hoofd.

Aan de lange zijde gekomen, wordt een halve wending links (rechts) gemaakt en de hoefslag gevolgd.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De wendingen rechts- en linksomkeert kunnen op twee wijzen worden uitgevoerd.

Eerste wijze. Nadat het gelid met eenen rechts (links) heeft gemaakt, wordt, wanneer de ruiters op ongeveer 3* van den tegenovergestelden hoefslag zijn gekomen, het commando gedaan, waarop allen gelijktijdig rechts (links) wenden en een cirkelboog van 10* doorloopen, daarna rechtuit marcheeren, rechts (links) richting en tusschenruimte bewaren en zich door een wending rechts (links) weder in colonne stellen.

Tweede wijze. Marcheeren de ruiters langs den hoefslag, dan wordt het commando gedaan, als allen op de lange zijde zijn gekomen.

Op het U. C°. wenden de ruiters van den hoefslag af, rijden een halve volte (10*) gaan op den zelfden cirkelboog nog 2½* door en dan in de strekking, waarin zij daardoor gekomen zijn, recht vooruit naar den hoefslag, dien zij volgen na een halve wending links (rechts) te hebben gemaakt.

De commando's voor de heele, de halve en de keert wendingen zijn:

C°.:

Met éénen rechts (links) = MARSCH.

Met éénen halfrechts (halflinks) = MARSCH.

Met éénen rechts (links) omkeert = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. doen alle ruiters, of hij die ge-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

noemd is, hunne paarden de bevolen wending uitvoeren.

Bij het „Afzonderlijk rijden" worden de wendingen veelvuldig beoefend.

Het afzonderlijk rijden.

§ 112. Het afzonderlijk rijden wordt op twee wijzen beoefend.

Bij de eerste wijze blijven alle ruiters op dezelfde hand; bij de tweede wordt op beide handen gereden.

Eerste wijze.

C°.:

Afzonderlijk rijden op de R. (L.) hand.

Uitv.:

De ruiters zijn niet meer aan een bepaalde formatie gebonden en mogen wendingen en voltes rechts (links) rijden.

De onderwijzer geeft zeggenderwijze den gang aan.

Op het C°.:

Op de L. (R.) hand overgaan.

Gaat ieder ruiter op de andere hand over, door toepassing van het voorgeschrevene in § 95 of in § 111.

PERPUSTAKAAN NASIONAL REPUBLIK INDONESIA

Tweede wijze.

§ 113. C°.:
Afzonderlijk rijden op beide handen.

Uitv.:
Het voorgeschrevene in § 112, wordt gevolgd met dit onderscheid, dat de ruiters geheel vrij zijn in het rijden op de R. of de L. hand en in het rijden van wendingen.
De ruiters op de L. hand wijken bijtijds voor die, welke op de R. hand rijden.

Het afzonderlijk rijden eindigen.

§ 114. C°.:

Achter N. N. in colonne.

Uitv.:
De ruiters formeeren de colonne met gewonen afstand in den gang, waarin zij zijn, en achter den ruiter, die wordt aangewezen.
Zij begeven zich langs den kortsten weg in de colonne; het is evenwel niet noodig dat zij daarbij de oorspronkelijke volgorde hernemen.

Het overschenkelen.

§ 115. De beoefening van het overschenkelen heeft in den regel voor alle ruiters gelijktijdig

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

en nu en dan individueel plaats; de onderwijzer doet daartoe de colonne van het midden der korte zijde afwenden. Zoodra de laatste ruiter die wending volbracht heeft laat de onderwijzer het gelid halt houden en volgt het

C°.:

Rechts (Links) = OVERSCHENKELEN.

Uitv.:

Op het U. C°. doen de ruiters hun paard door toepassing van de hun geleerde hulpen rechts of links overschenkelen, totdat zij den hoefslag hebben bereikt, waarna halt wordt gehouden.

Deze beweging wordt in den marsch herhaald.

Nadat de ruiter aan het hoofd der colonne, de lijn, die het midden der korte zijden vereenigt, eenige passen heeft gevolgd, volgt het commando, waarop de ruiter aan het hoofd tot aan den hoefslag der lange zijde overschenkelt en aldaar gekomen zich weder vooruit begeeft.

De overige ruiters verrichten zulks opvolgend, ter plaatse waar de eerste de beweging heeft aangevangen.

Op dezelfde commando's geschiedt later het overschenkelen van het midden der eene lange zijde naar dat der andere.

Het springen.

§ 116. De ruiter heeft bij de zitoefeningen geleerd, hoe hij bij het springen met de bewegingen van het paard moet medegaan. Thans moet nog worden voorgeschreven, hoe moet wor-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

den te werk gegaan, en waarop dient te worden gelet, wanneer de ruiter, in of buiten de rijbaan zelfstandig rijdende, zijn paard moet laten springen. Daartoe strekke het volgende:

Er wordt steeds in een strekking, loodrecht op de strekking der hindernis aangereden; op een hoogtehindernis gewoonlijk in minder sterk tempo dan op een breedtehindernis. Er worden geen hulpen aangebracht, dan die noodig kunnen zijn voor het onderhouden van hetzelfde tempo of om het uitwijken te beletten, terwijl de ruiter zoowel vóór, gedurende, als na den sprong de handen (hand) laag moet plaatsen; zoodra hij voelt, dat het paard den sprong zal uitvoeren, moet het, zonder dat een oogenblik de aanleuning in den mond verloren gaat, zooveel worden vrijgegeven, als het paard zelf vraagt, niet door de vuist met de armen naar voren te brengen, doch door de vuist veerend in het polsgewricht naar voren te laten medegaan en zoonoodig de teugels tusschen de vingers te laten doorglijden.

Na den sprong worden dan de teugels dadelijk weer op maat genomen.

Ten einde de fout van het omhoog brengen der vuisten (vuist) te voorkomen, zal de onderwijzer aanvankelijk den ruiter, even vóór den sprong toeroepen „handen laag".

Het kan voorkomen, zelfs bij anders gehoorzame paarden, dat deze een oogenblik aarzelen of weigeren een hindernis te nemen, die hun vreemd is of er vreemd uitziet; daarom moet den man geleerd worden, wat hij in die gevallen te doen heeft.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In den regel is vrees de aanleiding tot de ongehoorzaamheid; de ruiter zal in dit geval de hindernis in stap naderen, terwijl hij het paard met de beenen krachtig voorwaarts drijft en de teugels goed gespannen houdt.

Dreigt het paard naar de eene of andere zijde keert te maken dan moet de ruiter trachten dit te voorkomen, door het paard naar de tegenovergestelde zijde te buigen, terwijl hij tegelijkertijd een krachtig gebruik van been of spoor aan de zijde van de buiging zal maken, ten einde den achtervoet aan die zijde te dwingen onder den last te blijven. Heeft de ruiter op deze wijze het keert maken belet, dan zal hij sterk voortdrijvende hulpen aanbrengen, en het paard de vereischte vrijheid voor den sprong geven, zoodra hij voelt dat het wil gehoorzamen. Is het paard daarbij te kort vóór de hindernis gebracht om te kunnen springen, dan wordt het eerst eenige passen recht achteruit gezet en wordt op nieuw op de hindernis aangereden.

N.B. Op overeenkomstige wijze wordt gehandeld, wanneer het paard zich voor het een of ander angstig maakt of weigert ergens voorbij te gaan.

Het springen zal in en buiten de rijbaan worden beoefend; bij voorkeur over vaste hindernissen.

Als maximum voor hoogte hindernissen wordt 0,80 M. aangenomen; als maximum voor breedte hindernissen 2 M. terwijl wanneer zich vóór deze een hoogtehindernis bevindt, de breedte hoogstens 1 M. mag bedragen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De besturing met één hand.

§ 117. Tot de besturing met één hand wordt overgegaan op het
Cº.:

Teugels in de L. hand.

Alle oefeningen voorgeschreven bij de besturing met beide handen, worden herhaald; vooral de wendingen moeten veelvuldig beoefend worden.
Om tot de besturing met beide handen terug te keeren is het
Cº.:

Teugels in beide handen.

Opmerking. In den regel zal gereden worden met de teugels in beide handen verdeeld.

II. BUITEN DE RIJBAAN.

Het afzonderlijk rijden.

§ 118. De ruiter moet de oefeningen in de rijbaan gehouden, buiten leeren toepassen bij voorkeur op een ruim open veld, waar het veelvuldig beoefenen van het afzonderlijk rijden in verschillende gangen vooral dienstbaar moet worden gemaakt om hem te bekwamen in het rijden van rechte lijnen en het maken van wendingen.
De veranderingen van gang geschieden daarbij op commando of op signalen.
Cº.:

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Afzonderlijk rijden in stap (draf).

Uitv.:
De ruiters in welke formatie of opstelling zij ook zijn, gaan uit elkander in den gang door den onderwijzer gelast.

§ 119. Om de ruiters weder te verzamelen wordt een signaal geblazen, of doet men het Co.:

Verzamelen.

Uitv.:
De ruiters begeven zich in draf naar den onderwijzer en stellen zich in een gelid met 3* tusschenruimte achter hem op, in de zelfde volgorde als bij het uitrukken.

Het overwinnen van hindernissen

§ 120. Behalve het springen over hindernissen, moet den ruiter geleerd worden op welke wijze hoogten, laagten en slooten moeten worden overen doorgegaan.

Als algemeene regel geldt, dat het bovenlijf steeds loodrecht moet worden gehouden ten opzichte van het waterpasvlak; dus bij het afgaan van een hoogte moet de ruiter achterover en bij het opgaan voorover zitten.

Hoe steiler de hoogte is, hoe langzamer het paard die moet af-gaan en hoe sneller het die moet op-gaan, met dien verstande, dat het

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

laatste alleen dan in versnelden gang mag geschieden, wanneer de hoogte in één aanloop kan worden beklommen.

Is dit niet het geval, dan moet de hoogte in stap en desnoods zigzagsgewijze worden opgegaan.

De teugels worden hierbij niet in gevoel gehouden, daar het paard de vrije beschikking moet hebben over hals en hoofd.

Zoonoodig mag de ruiter zich vasthouden; dit geschiedt bij het opgaan van een hoogte aan de manen, bij het afgaan aan den lepel van den zadel.

Ook bij het meest gehoorzame paard zal in de practijk zich het geval voordoen, dat het somtijds bedenkingen heeft een hindernis te nemen, die het nog vreemd is, en daarom is 't noodig, dat de man weet, wat hij in dit geval te doen heeft.

Daar het bij een anders gehoorzaam paard alleen aan vrees is te wijten, wanneer het talmt of somtijds zich verzet, zal de ruiter zulk een hindernis in stap naderen, bij zekere aanleuning met den mond, voortdrijvende gewichtshulpen, actief zitvlak en voortdrijvende beenhulpen.

Zoodra het paard zich naar de een of andere zijde, — meestal naar links —, wil omdraaien, moet hij zich herinneren, dat het hiervoor den noodigen steun vindt door den buitenachtervoet (r.a. been) zijwaarts te verplaatsen, en moet hij dit voorkomen, door het hoofd van het paard naar de zijde (rechts) van dezen achtervoet te draaien, en hierdoor en bovendien ook door een krachtigen druk met het (rechter) onderbeen dan wel met den spoor aan dienzelfden kant, dien voet met beslistheid onder den last houden.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Naarmate het den ruiter gelukt elk omdraaien op deze wijze te voorkomen, zal het paard vroeg of laat de hindenis vast en zeker in 't oog nemen en alsdan door „voortdrijvende gewichtshulpen" „actief zitvlak" en „drijvende beenhulpen" bij „nagevende teugelhulpen" met zekerheid er toe gebracht kunnen worden, de hindernis te nemen.

't Is van groot gewicht ('t mag nooit nagelaten worden), dat de ruiter aan 't einde der africhting in de gelegenheid worde gesteld, zich in een dergelijk „dwingen" van zijn paard te oefenen, en moeten voor dit doel hindernissen worden opgezocht, die het verzet van het paard uitlokken. De voorwaarde natuurlijk waaronder dergelijke oefeningen alleen onschadelijk zijn, is die, dat de paarden aan alle juist aangebrachte inwerkingen (hulpen) onvoorwaardelijk gehoorzamen.

Paarden, die aan deze voorwaarden niet voldoen, zijn voor die oefeningen niet rijp en zouden daardoor bedorven worden.

De sterke galop

§ 121. Het rijden van den sterken galop moet eveneens onderwezen worden.

De vuisten worden dan laag, rechts en links van de schoft geplaatst, het paard wordt een sterkere aanleuning op het bit toegestaan, terwijl de ruiter langzamerhand een meer vooroverhellenden zit aanneemt.

Om te voorkomen dat het paard in den sterken galop op de hand van den ruiter wegstormt, moet

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

deze weten hoe te handelen, wanneer de sterke aanleuning dreigt over te gaan of reeds is overgegaan in een gevoelloos worden van den mond.

De ruiter zal dan onder het behouden van den voroverhellenden zit door een sterke aanhouding van één der teugels, ondersteund door een krachtige been- of spoorhulp aan de zelfde zijde, den hals van het paard naar die zijde trachten te buigen. Gelukt hem dit, dan kan hij weder meester van het paard worden; gelukt hem dit niet, dan moet hij eerst nageven en onmiddellijk daarop de hulp herhalen.

Zelfs wanneer het paard zich niet vastzet, moet de ruiter zich toch gedurende den sterken galop van tijd tot tijd op gelijksoortige wijze overtuigen, dat het paard gehoorzaam is en naar de teugelwerking luistert.

Naar gelang het paard in den rechtschen of linkschen galop is, moet de ruiter het daarbij trachten rechts of links te buigen.

Vooral moet gewaarschuwd worden tegen een voortdurend hangen aan de teugels en het sterk achterover brengen van het bovenlijf, waartoe de onbedreven ruiter dikwijls geneigd is, maar waardoor de ruiter ten slotte alle heerschappij over het paard verliest.

§ 122. De sterke galop zal man voor man worden onderwezen; aanvankelijk zal hierbij de onderwijzer naast den ruiter rijden om hem zoonoodig terecht te wijzen.

Daarna wordt deze galop beoefend door manschappen in een colonne met tweeën of vieren met

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

eenigszins vermeerderde tusschenruimte en afstanden.

De sterke galop wordt aangenomen op de waarschuwing van den onderwijzer „galop uitstrekken".

Het Engelsch draven.

§ 123. Eindelijk is het noodzakelijk, dat de man om voor het practische rijden geheel en al voorbereid te zijn, ook het „Engelsch draven" leert.

Tot het Engelsch draven, verheft zich de ruiter, met eenigszins voorover gebracht bovenlijf, zoodanig op de beugels, dat hij elken tweeden stoot van het paard geheel ontwijkt. Hij moet hierbij zonder inspanning de beweging geregeld volgen, met zijn zitvlak slechts even den zadel aanraken, zijne knieën rustig aan het paard gesloten houden en zijne voeten met buigzame gewrichten op de beugels laten rusten.

Het krommen van den rug, het optrekken van de schouders, het van het lijf verwijderen en bewegen der ellebogen en het terugtrekken van het onderlijf moet hierbij vooral worden vermeden.

De ondervinding leert, dat bij aanhoudend gebruik maken van licht rijden, wanneer het altijd op denzelfden voet geschiedt, de paarden eenen onzuiveren gang verkrijgen. Daarom is het noodzakelijk nu eens het licht rijden aan te vangen, wanneer het linkerachterbeen ondertreedt, dan eens wanneer dit met het rechterachterbeen geschiedt (van voet verwisselen).

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In de rijbaan op de rechter — (linker) — hand Engelsch dravende, moet de ruiter zich telkens door het linker (rechter) diagonaal paar beenen laten opwerpen.

Van het Engelsch draven zal gebruik worden gemaakt op marschen, en in het algemeen, wanneer van het paard vermoeiende diensten worden gevergd, doch nimmer bij exercitiën.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

VIERDE LES.

BEWEGINGEN, TEN DOEL HEBBENDE EEN AANTAL OPGEZETEN RUITERS OVER EENIGSZINS BELANGRIJKEN AFSTAND IN RIJ EN GELID TE VERPLAATSEN.

§ 124. Daar het kan voorkomen dat de rijbaan ver van de stallen verwijderd is en het dientengevolge wenschelijk kan worden, dat de ruiters opgestegen derwaarts gaan, zoo zullen in deze les o. m. eenige voorschriften worden gegeven voor de afmarschen met tweeën en vieren en het daarna weder in linie komen.

Bij het wandelrijden door de stukrijders, wanneer deze geen handpaarden hebben en door het kader en de trompetters, zullen deze voorschriften eveneens worden opgevolgd.

Opstelling.

§ 125. De ruiters zijn opgesteld als in § 88 is aangegeven, doch op zoodanigen afstand dat wanneer zij opgestegen en de gelederen hersteld zijn (§ 127), de voeling met de stijgbeugels gehouden wordt.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 126. Nadat de houding is aangenomen wordt overgegaan tot het

Aftellen.

C°.:

Telt u af = MET VIEREN.

Uitv.:
De ruiters tellen van den R. naar den L. vleugel met vieren af door opvolgend de woorden: één, twee, drie en vier uit te spreken, daarbij het hoofd en de oogen naar rechts draaiende, totdat zij hun No. moeten afroepen.

Opstijgen.

§ 127. C°.:

Maakt U gereed =

OP TE STIJGEN.

Stijgt =

OP.

Uitv.:
1. De nommers 1 en 3 treden 4* vooruit, zich rechts richtende.
2, 3 en 4. Alle nommers handelen als op de commando's 1, 2 en 3, in § 91.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Zijn de ruiters opgestegen dan is het
C°.:

H e r s t e l t = GELID.

U i t v.:
De nommers 1 en 3 blijven staan, de nommers 2 en 4 begeven zich zonder overhaasting 4* voorwaarts en stellen zich tusschen de nommers 1 en 3 met dezen gericht.

Afstijgen.

§ 128. C°.:

M a a k t U g e r e e d =

AF TE STIJGEN.

S t i j g t =

AF.

U i t v.:
1. De nommers 1 en 3 gaan 4* vooruit, zich rechts richtende.
2, 3 en 4. Alle nommers handelen als op de commando's 1, 2 en 3 in § 92.
C°.:

H e r s t e l t = GELID.

U i t v.:
Op het W. C°. richten de nommers 1 en 3 de

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

hoofden hunner paarden op, om het achteruitslaan te beletten.

Op het U. C°. rukken de nommers 2 en 4 zonder overhaasting in de tusschenruimten der nommers 1 en 3, met deze gericht.

RICHTEN.

Grondregels der richting.

§ 129. Om zich te richten moeten de ruiters hunne paarden vierkant en juist evenwijdig aan die hunner nevenlieden aan de zijde der richting stellen, voorts zich zoodanig plaatsen dat hunne schouders met die hunner nevenlieden aan die zijde overeenkomen, en dat zij de borst van den tweeden man van hun gelid, naar diezelfde zijde bespeuren. Zij wenden hiertoe het hoofd, zonder dit vooruit te brengen, noch op te houden vierkant te paard te zitten, zooveel noodig naar de zijde der richting, en voelen, zonder hun been van het paard te verwijderen, noch daarheen te dringen, even den stijgbeugel van hunnen nevenman, naar de zijde van de richting.

Nadat de onderwijzer den R. of L. vleugelman 10* heeft doen vooruitgaan is het

C°.:

1. Rechts (Links) = RICHTEN.
2. STAAT.

Uitv.:

1. Het geheele gelid begeeft zich tot ter

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Zijwaarts.

C°.:

Met éénen (tweeën of vieren) rechts (links) = MARSCH.

Uitv.:

De R. vleugelman of de eerste afdeeling van tweeën of vieren van den R. vleugel begeeft zich voorwaarts en wendt onmiddellijk rechts (links).

De overige ruiters of afdeelingen doen opvolgend dezelfde beweging, het gelid verlatende, zoodat zij na de wending volbracht te hebben, hun voorganger of de voorgaande afdeeling op gelederen afstand volgen.

Marsch in colonne.

§ 131. Het gelid wordt opvolgend in den marsch in colonne met éénen, met tweeën en met vieren geoefend, waartoe op de vorengenoemde wijzen wordt afgemarcheerd.

Met éénen afgemarcheerd zijnde marcheert ieder ruiter op één pas afstand van en tevens zoodanig achter zijn voorman, dat deze de voorgaande ruiters voor hem verbergt.

In colonne met tweeën (of met vieren) marcheerende, zijn de nommers 2 en 4 (of de nommers 4) guides van elk gelid.

Die van het gelid, dat zich aan het hoofd bevindt is tevens guide der colonne. Hij moet

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

steeds rechtuit marcheeren en een geregelden gang houden. De guides der volgende gelederen marcheeren juist achter en op den bepaalden afstand van den guide, die voor hen is.

De overige ruiters van elk gelid regelen zich naar hunnen nevenman aan de zijde van den guide, door even de voeling van den stijgbeugel naar die zijde te houden, en nu en dan, zonder het hoofd te draaien, derwaarts te zien; zij wijken voorts voor het gedrang, hetwelk van die zijde komt, en bieden weerstand aan dat van de tegenovergestelde zijde.

Van directie veranderen.

§ 132. C^os.:

Hoofd der colonne { Rechts (links). / Halfrechts (halflinks). / Rechtsom- (linksom) keert. }

= MARSCH.

U i t v.:

Op het U. C°. dat op ongeveer 3* vóór het punt der wending moet worden uitgesproken, doorloopt — wanneer men in colonne m e t é é n e n is — de aan het hoofd marcheerende ruiter, naarmate van het C°. de heele, halve of keert wending (zie § 111) in denzelfden gang, waarin hij tevoren was; geschiedende zulks opvolgend evenéens door elken ruiter op het punt, waar zijn voorman de wending verricht heeft.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In colonne met tweeën zijnde, zal de ruiter, die aan de spil is, een boog van 3* straal in denzelfden gang, waarin hij tevoren was, doorloopen; zijn nevenman strekt den gang uit, om in verband met hem te wenden.

In colonne met vieren, volbrengt de spil hare wending als in colonne met tweeën; de omkomende vleugelman zal alsnu, wanneer men in stap is, zijnen boog in den korten draf doorloopen, doch wanneer men in draf of galop marcheert, daartoe zijnen gang slechts uitstrekken; terwijl de overige ruiters van het gelid, door het oog op hem te slaan en even den beugel naar de zijde der spil te voelen, hunne wending in verband met beiden uitvoeren.

De volgende gelederen van tweeën of vieren verrichten hunne wending op de hiervoren omschreven wijze, naarmate zij op het punt komen, waar het hun voorgaande gelid gewend heeft.

Op den langen weg marcheerende, wordt de grootte der gecommandeerde wending geregeld naar de richting van den te volgen weg.

De colonne doen halt houden en weder doen marcheeren.

§ 133. C°.:

Colonne = HALT.

Uitv.:
Op het U. C°. houden de ruiters gelijktijdig halt.
C°.:

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Colonne voorwaarts = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. begeven zich alle ruiters gelijktijdig in stap voorwaarts.

Veranderen van gang.

§ 134. C°.:

In draf (stap of galop) = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. wordt de bevolen gang zonder overhaasting aangenomen.

Het hoofd der colonne moet, ten einde het verlies van afstanden te voorkomen, hierbij vooral in acht nemen, den snelleren gang zeer bedaard aan te vangen en ook tot den korteren niet te plotseling over te gaan.

Het tempo dezer onderscheiden gangen moet zoo regelmatig zijn, dat de samenhang der colonne, alsmede de gelijkmatige beweging van het geheel voortdurend behouden blijven.

Opmarcheeren tot tweeën of vieren in denzelfden gang.

§ 135. De colonne met éénen marcheerende, is het

C°.:

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Marcheert tweeën = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. blijft de eerste ruiter nog 10* vooruitgaan en houdt daarna halt, terwijl de daarop volgende ruiter zich op dat commando in denzelfden gang half links begeeft, om terzijde van den eersten te komen, nevens wien hij, door de beweging voorwaarts, opmarcheert; daarna houdt hij halt.

De overige ruiters blijven rechtuit gaan; de Nos 1 en 3 houden halt, zoodra zij achter hunne voorlieden zijn opgesloten; de Nos 2 en 4 marcheeren achtereenvolgens, ter verdubbeling der Nos 1 en 3 halflinks, een oogenblik vóór dat dezen op hun plaats aankomen; door de beweging voorwaarts marcheeren zij nevens dezen op; daarna houden zij halt.

§ 136. De colonne met tweeën marcheerende is het

C°.:

Marcheert vieren = MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. blijft de afdeeling van tweeën, die aan het hoofd is, nog 10* vooruitgaan en houdt daarna halt; terwijl overigens het opmarcheeren, door het opvolgend verdubbelen van de No 1 en 2 door de No 3 en 4, volgens dezelfde beginselen wordt uitgevoerd als in de vorige § is beschreven

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 137. Wanneer de colonne in draf (of in galop) is, gaat de eerste ruiter of de eerste afdeeling op het U. C°. in stap (of in draf) over, terwijl alle volgende rotten in draf (of in galop) blijven, totdat zij, na den opmarsch verricht te hebben, zich nevens de rotten bevinden die zij moeten verdubbelen, of achter hunne voorlieden opgesloten zijn, waarna zij insgelijks den stap (of draf) aannemen.

Afmarcheeren met éénen of tweeën in denzelfden gang.

§ 138. De colonne met tweeën in stap marcheerende, is het
C°.:

M e t é é n e n = MARSCH.

U i t v.:
Op het U. C°. maakt de geheele colonne halt, uitgezonderd de R. ruiter van de aan het hoofd marcheerende afdeeling van tweeën, die in denzelfden gang blijft voortgaan.

De tweede ruiter dier afdeeling stelt zich weder in beweging, zoodra het kruis van het paard van No. 1 ter hoogte komt van het hoofd van zijn paard, marcheert alsdan halfrechts en stelt zich door v o o r w a a r t s te marcheeren achter No. 1.

Iedere afdeeling van tweeën voert opvolgend dezelfde beweging uit, moetende de Nos 1 en 3 daarbij afbreken, wanneer de Nos 2 en 4, die hen voorgaan, de halfrechtsche beweging aanvangen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 139. De colonne met vieren marcheerende is het
C°.:

M e t t w e e ë n = MARSCH.

U i t v.:
Op het U. C°. maakt de geheele colonne halt uitgezonderd Nos 1 en 2 van de aan het hoofd zijnde afdeeling van vieren, die in den zelfden gang blijven voortgaan. De Nos 3 en 4 dier afdeeling stellen zich weder in beweging, zoodra het kruis der paarden van de Nos 1 en 2 ter hoogte komt van het hoofd van hunne paarden, begeven zich alsdan halfrechts, om achter de Nos 1 en 2 te komen, en treden aldaar door de beweging v o o r w a a r t s in de colonne. Iedere afdeeling van vieren voert bij opvolging dezelfde beweging uit, moetende de Nos 1 en 2 daarbij afbreken, wanneer de Nos 3 en 4 van de hun voorgaande afdeeling de halfrechtsche beweging aanvangen.

§ 140. Is de colonne in draf (of galop) dan geschiedt het afmarcheeren volgens dezelfde beginselen; zullende alsdan de R. ruiter der eerste afdeeling van tweeën, of wel de Nos 1 en 2 der eerste afdeeling van vieren, op het U. C°., in draf (of galop) blijven; terwijl alle volgende gelijktijdig in stap (of draf) overgaan en den draf (of galop) eerst dan weder aannemen, wanneer het kruis der paarden, die hun moeten voorgaan, ter hoogte komt van het hoofd der paarden van hun gelid, of wel No. 2 of de Nos 3 en 4 der overige afdeelingen tot den draf (of galop) overgaan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Opmarsch tot tweeën of vieren in verdubbelden gang.

§ 141. De colonne met éénen in stap (of in draf) marcheerende is het
C°.:

Marcheert tweeën in draf (galop) =
MARSCH.

Uitv.:
Op het U. C°. nemen alle ruiters, uitzonderd die aan het hoofd, den draf (galop) aan, en zal de tweede ruiter zich gelijktijdig halflinks begeven, weder voorwaarts gaan en naast den ruiter gekomen, die aan het hoofd is, in stap (draf) overgaan; terwijl de volgende Nos 1 en 3, welke inmiddels rechtuit blijven marcheeren, den stap (draf) aannemen, zoodra zij op den bepaalden afstand van hun voorlieden zijn gekomen, hetwelk almede opvolgend door de Nos 2 en 4 geschiedt, wanneer zij de Nos 1 en 3 verdubbeld hebben.

§ 142. De colonne met tweeën in stap (draf) marcheerende is het
C°.:

Marcheert vieren in draf (galop) =
MARSCH.

Uitv.:
Op het U. C°. neemt, de colonne, uitgezonderd de afdeeling aan het hoofd, den draf (galop) aan, en

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

wordt overigens de opmarsch uitgevoerd door het rechtuit mracheeren der Nos 1 en 2, het verdubbelen van dezen door de Nos 3 en 4 en het opvolgend in stap (draf) overgaan van allen.

Afmarcheeren met eenen of tweeën in verdubbelden gang

§ 143. De colonne met tweeën in stap (of in draf) marcheerende is het
C°.:

Met eenen in draf (in galop) =

MARSCH.

Uitv.:

Op het U. C°. neemt No. 1 der eerste afdeeling van tweeën den draf (galop) aan, terwijl de tweede ruiter dier afdeeling alsmede de volgende afdeelingen in stap (draf) blijven en elk ruiter slechts opvolgend tot den draf (galop) overgaat, naarmate hij moet afbreken.

Zoodra de geheele colonne is afgebroken doet de onderwijzer weder tot den stap (draf) overgaan.
C°.:

Met tweeën in draf (galop) = MARSCH.

Uitv.:

De beweging wordt volgens dezelfde beginselen als bij het afbreken met éénen uitgevoerd.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

Opmarsch Voorwaarts.

§ 145. De colonne met éénen, tweeën of vieren marcheerende, is het
C°.:

Formeert gelid = MARSCH.

Uitv.:

De eerste ruiter (afdeeling) marcheert nog 20* recht vooruit en houdt halt.
Inmiddels marcheeren de volgende ruiters (afdeelingen) gelijktijdig half links, totdat zij juist tegenover de plaats zijn, welke zij in het gelid moeten innemen, begeven zich dan Voorwaarts, houden halt ter hoogte van de reeds opgestelde ruiters (afdeelingen) en richten zich.

Opmarsch Zijwaarts.

§ 146. C°.:

Links formeert gelid = MARSCH.

Uitv.:

Het hoofd der colonne wendt links, marcheert daarna 20* rechtuit en houdt halt.
De volgende ruiters (afdeelingen) blijven inmiddels nauwkeurig in de vorige directie doormarcheeren en wenden opvolgend links, wanneer zij,

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

op ongeveer 3* na, tegenover de plaats zijn gekomen, welke zij in het gelid moeten innemen; marcheeren vervolgens voorwaarts, plaatsen zich links en ter hoogte van de voorgaande ruiters (afdeelingen), zorgdragende niet op dezen aan te dringen en richten zich.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

AANHANGSEL.

VOORBEREIDENDE EN EIGENLIJKE OEFENINGEN IN HET TERREINRIJDEN VOOR REEDS AFGERICHTE RUITERS EN REEDS AFGERICHTE PAARDEN.

---

a. Algemeen.

§ 147. Het vlot en stoutmoedig terreinrijden is voor verschillende ruiters der batterijen van de grootste noodzakelijkheid, nu de vechtwijze der bereden artillerie het gebruik van artilleriepatrouilles gebiedend eischt.

Daarom is het noodig, dat bij ieder zelfstandig korpsgedeelte der bereden artillerie onder zoo goed mogelijke leiding bijzondere oefeningen tot het bevorderen van het goed terreinrijden door officieren, kader en trompetters, benevens door enkele, voor ordonnans geschikt geachte, stukrijders worden gehouden, terwijl van de troepenpaarden dezulken voor die oefeningen worden bestemd, die zich voor terreinpaarden (springpaarden) naar behooren leenen.

§ 148. Hoofdzaak bij het terreinrijden is, dat de paarden goed en gewillig springen, dat de ruiters daarbij een rustigen zit behouden en het paard in geen enkel opzicht hinderen (zie § 149).

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 149. Zonder in uitgebreide rijkunstige details te vervallen, worden als algemeene hoofdzaken voor den sprong vooropgesteld:

1°. Bij het begin van den sprong is het gewenscht, om de achterhand van het paard, waarvan de voortstuwende kracht uitgaat, zooveel mogelijk te verlichten. Op dat oogenblik verdient het dus aanbeveling eenigszins voorover te zitten.

2°. Bij het einde van den sprong is het gewenscht, om de voorhand, welke den eersten schok op den grond moet opvangen, zooveel mogelijk te verlichten.

Daarom moet gestreefd worden naar het zoo moeilijke achterover gaan zitten in den dalenden tak van den sprong.

3°. Ieder rukken bij den sprong in den mond van het paard werkt verderfelijk. Het werkt storend en maakt het paard bovendien angstig voor een volgenden sprong.

Daarom moet, zonder dat een oogenblik de aanleuning in den mond verloren gaat, het paard zooveel vrij worden gegeven als het dier zelf vraagt. Dit moet worden bereikt niet door de vuist met de armen naar voren te bewegen, doch door de vuist veerend in het polsgewricht naar voren te laten medegaan en zoo noodig de teugels tusschen de vingers te laten doorglijden.

Na den sprong worden dan de teugels dadelijk weder op maat genomen.

§ 150. Het is zoowel voor afgerichte ruiters, die evenwel nog niet veel aan terreinrijden (sprin-

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

gen) gedaan hebben, als voor afgerichte paarden, die zich in het springen nog niet veel geoefend hebben, van het grootste gewicht, dat eene g e l e i d e l i j k e opklimming in de oefeningen plaats vinde.

Daarom wordt voor de evenbedoelde personen en paarden de volgende opklimming in de oefeningen voorgeschreven als:

1e. springoefeningen over een springboom in de manege,

2e. springoefeningen in een kunstmatige hindernisbaan,

3e. het eigenlijke terreinrijden,

een en ander als hieronder nader omschreven.

Overigens worde daarbij in het algemeen in het oog gehouden:

dat voor Indische toestanden meer werk gemaakt moet worden van breedte- dan van hoogtesprongen en dat er zorgvuldig en voortdurend acht op gegeven moet worden, of de paarden het werk wel naar behooren kunnen verrichten, dan wel of er teekenen zijn, dat er te veel van hen gevergd wordt, in welk geval onmiddellijk tot vermindering van de eischen voor een dergelijk paard moet worden overgegaan.

b. Springoefeningen over een springboom in de manege.

§ 151. Deze springoefeningen worden voor de personen en dieren, die zulks noodig hebben, tweemaal per week gedurende ± 4 maanden gehouden, waarbij ieder paard niet meer dan 10

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

sprongen (dus niet meer dan 20 per week) doen mag.

In de eerste twee maanden wordt het springen opgevoerd tot 70 cM. (met 5 cM. opklimmende), terwijl in de volgende 2 maanden opvoering plaats heeft tot 80 cM.

Op eenzelfden dag worden door eenzelfde paard niet steeds even hooge sprongen uitgevoerd, doch ook hierin is geleidelijke opklimming geboden, zoodat b.v. een paard, dat het tot 75 cM. gebracht heeft, op één dag de volgende sprongen zoude kunnen maken als: één van 50 cM., één van 55 cM., één van 60 cM., twee van 65 cM., twee van 70 cM., en drie van 75 cM.

Het stelsel van beloonen der paarden met een of andere versnapering, na elke behoorlijk uitgevoerde sprong, verdient aanbeveling.

N.B. Wat betreft gewennen der paarden aan den springboom en het aanrijden op hindernissen zie § 24 t/m 27 en § 116 hiervoren.

c. Springoefeningen in een kunstmatige hindernisbaan.

§ 152. Wanneer mensch en paard naar behooren hebben leeren springen over een springboom in de manege, worden de oefeningen voortgezet in een kunstmatige hindernisbaan, nabij het garnizoen (de kazerne) aangelegd.

Bedoelde hindernisbaan bestaat uit eene ± 8 M. breede baan van willekeurige, doch liefst aanzienlijke lengte, die aan beide zijden door een omheining van nagenoeg 1,5 M. is omgeven.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

In deze baan worden, naarmate van de ruimte, waarover men te beschikken heeft, allerlei hindernissen, zooals ze in het terrein kunnen voorkomen (heggen, horden, dijkjes, muren, omgevallen boompjes, natte en droge slooten, enz.) aangebracht, terwijl het aanbeveling verdient hier en daar uitgangen te maken, teneinde niet genoodzaakt te zijn alle hindernissen te nemen of wel te moeten terugkeeren.

Als grenzen gelden bij deze oefeningen:

Voor hoogte-sprong vaste hindernis ..	0.90 M.
Voor breedte sprong	2 „
Voor hoogte- tevens breedte-sprong (b.v. paggersloot of sloot-wal-sloot, enz.) voor de hoogte	0.60 „
Voor de breedte (totaal)	1.50 „

Wat aantal sprongen per paard en per week betreft, zal voor deze oefeningen een 15-tal sprongen als maximum moeten gelden.

d. Het eigenlijke terreinrijden.

§ 153. Zoodra de hindernissen in de hindernisbaan naar behooren worden genomen, kan tot het eigenlijke terreinrijden worden overgegaan, waarbij uit den aard der zaak eveneens een geleidelijke opklimming der moeilijkheden moet worden in acht genomen.

Deze oefeningen, voor ieder paard hoogstens eenmaal per week te houden, stellen buitengewoon hooge eischen aan den instructeur, voor wien het uit den aard der zaak moeilijker is, om op alle fouten te letten, dan in de manege of in de hindernisbaan.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

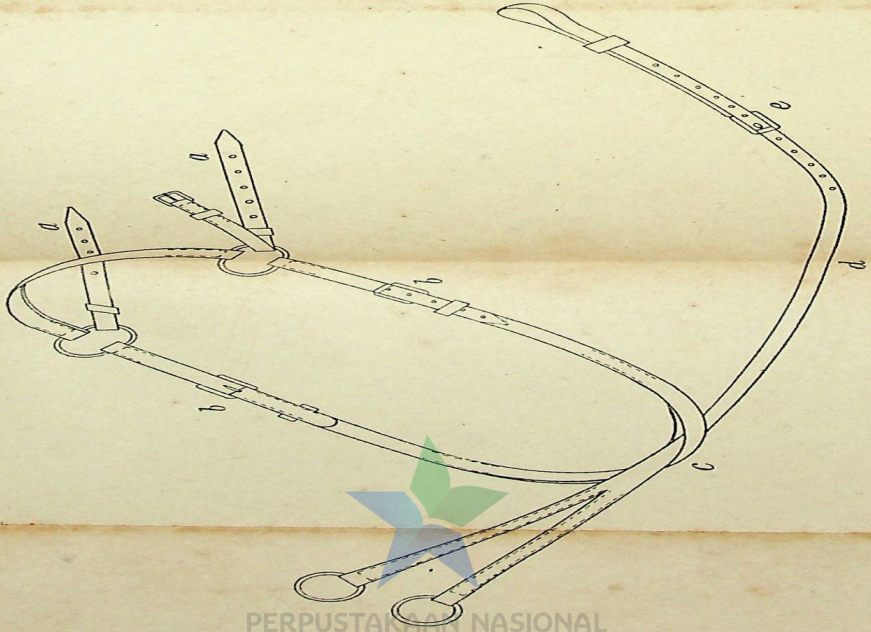

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

De instructeur wake er zorgvuldig voor, dat deze oefeningen niet het karakter aannemen van het trachten elkander den loef af te steken.

§ 154. Voor in het terreinrijden reeds geoefende menschen en paarden is het voor het onderhouden der vaardigheid voldoende, wanneer een paar malen per maand een behoorlijke terreinrit gemaakt wordt.

Aanwijzing omtrent het gebruik van martingalen (1).

§ 155. Beschrijving. (Zie teekening).

De riemen (*a*) zijn voorzien van een binnen en een buitenpassant, en dienen ter bevestiging aan de krammen van den zadel.

Het voortuig is met behulp van de gespen en stooten (*b*) voor het paard passend te stellen. Aan de onder (voor) zijde bevindt zich de sleuf (*c*) waarin zich de eigenlijke Springteugel (*d*) kan bewegen, die om den achtersten singel bevestigd wordt en met behulp van den gesp (*e*) korter en langer te stellen is, waardoor de martingaalringen lager of hooger komen.

Bij gebruik worden de trensteugels door de martingaalringen gestoken.

Gebruik.

De korpscommandant bepaalt welke paarden

---

(1) Andere hulpteugels mogen bij troepenpaarden (uitgezonderd bij het depôt der bereden artillerie) niet gebezigd worden.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

met een martingaal zullen worden gereden, en doet deze naar behoefte plaatselijk aanmaken (1).

Het gebruik van den martingaal heeft in het algemeen ten doel te hooge hoofdstellingen te voorkomen.

Sommige paarden, (rij- en B. H. paarden) die n.l. neiging hebben om hoog te loopen, en te stieren tegen het bit, zijn gemakkelijker in de hand te houden wanneer hun door middel van den martingaal belet wordt zich aan de teugelwerking te onttrekken, door het hoofd hoog te dragen. Hiermede is dus tevens de wijze van gebruik bepaald n.l. zoo kort, dat het aannemen van een houding belet wordt, waarbij het den ruiter te moeilijk is het paard in de hand te houden; korter gespen is niet noodig en zelfs nadeelig, daar dan de goede houding te veel met behulp van de teugels wordt verkregen, wat op het oogenblik eenig meer succes schijnt te geven, echter op den duur een steeds meer en meer

(1) Paarden die na hunne africhting nog met een martingaal gereden moeten worden, komen met een martingaal (te verstrekken door het depôt der bereden artillerie) bij de batterijen over. De Cdt. van het depôt der bereden artillerie stelt den betrokken korps Cdt. hiermede in kennis.

Indien dit later noodig blijkt kan de korps Cdt. bij hooge uitzondering (als n. l. door verwisseling van ruiter enz. geen verbetering is te verkrijgen) ook nog voor andere paarden gebruik van een martingaal gelasten.

De officieren zijn gehouden op paarden die met een martingaal gereden worden hun voortdurende opmerkzaamheid gericht te houden, opdat de martingaal nimmer misbruikt, en niet langeren tijd toegepast worde dan noodig is.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

verkorten van den martingaal noodig maakt. In de meeste gevallen is dus de martingaal buiten werking, zoodra het paard in goede houding loopt; bij goed gebruik kan de martingaal geleidelijk langer worden gemaakt, hiernaar moet gestreefd worden. De teugels worden op dezelfde wijze in de hand gehouden als in de Ruiterschool is voorgeschreven.

Voor paarden, die slaan met het hoofd om aan de teugelwerking te ontkomen kan de martingaal z. n. worden gebruikt, zooals boven is aangegeven.

Eveneens voor paarden die steigeren; de martingaal kan dan wat korter zijn om zelfs een geringer naar boven slaan met het hoofd te beletten, waardoor het steigeren bemoeilijkt wordt.

Begaat de ruiter bij een steigerend paard de fout aan de teugels te trekken, dan loopt hij bij gebruik van de martingaal, minder kans achterover te slaan omdat de neus van het paard naar beneden wordt getrokken.

PERPUSTAKAAN NASIONAL RI

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA